Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὰ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 12.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . .	» 6,50	Ἑξάμηνος .	» 8.—
Τρίμηνος . . .	» 3,50	Τρίμηνος . »	» 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ον | *Ἐν Ἀθήναις, 17 Αὐγούστου 1919* | *Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 33*

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. (Συνέχεια)

Ὁ Κάπης, ἐλεύθερος πιά, ἔτρεχε γύρω μας, γαυγίζοντας τἀμάξια, γαυγίζοντας τοὺς σωροὺς τῶν χαλικιῶν, γαυγίζοντας παντοῦ καὶ γιὰ τίποτα, παρὰ μόνο ἴσως γιὰ τὴν εὐχαρίστηση νὰ γαυγίζῃ, ποὺ γιὰ τοὺς σκύλους θὰ εἶναι ἀνάλογη μὲ τὴν εὐχαρίστηση τῶν ἀνθρώπων ὅταν τραγουδοῦν.

Κοντά μου, ὁ Ματτίας περπατοῦσε χωρὶς νὰ λέῃ τίποτα, συλλογισμένος. Μὰ κι' ἐγὼ δὲν τοῦ μιλοῦσα, πρῶτο γιὰ νὰ μὴ τὸν βγάλω ἀπὸ τὶς σκέψεις του, κι' ἔπειτα γιατὶ κι' ἐγὼ εἶχα νὰ σκεφθῶ πολλά.

Ποῦ πηγαίναμε ἔτσι γοργὰ καὶ ζωηρά;

Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἤξερα πολύ, ἴσως μάλιστα δὲν ἤξερα καθόλου.

Ἴσα ἐμπρός.

Κι' ἔπειτα;

Εἶχα ὑποσχεθῆ στὴ Λίζα νὰ ἰδῶ τἀδέλφια της πρὶν πάω 'ς αὐτή. Μὰ δὲν εἴχαμε συμφωνήσει ποῖον νὰ πρωτοϊδῶ: τὸν Ἀλέξη, τὸν Βενιαμὶν ἢ τὴν Στεφανία; Μποροῦσα λοιπὸν νἀρχίσω ἀπ' ὁποιον ἤθελα, εἴτε στὴν Καβέννα δηλαδὴ νὰ πρωτοπάω, εἴτε στὴ Σαράντη, εἴτε στὴν Πικαρδία. (*)

Ἐπειδὴ ὅμως εἶχα βγῆ ἀπὸ τὰ μεσημβρινὰ τοῦ Παρισιοῦ, ἀναγκαστικὰ δὲν μποροῦσα νὰ κάμω τὴν πρώτη μου ἐπίσκεψη στὸ Βενιαμίν. Μοῦ ἔμενε λοιπὸν νὰ διαλέξω μεταξὺ Ἀλέξη καὶ Στεφανίας.

Εἶχα ἕνα λόγο ποὺ μ' ἔκανε νὰ τραβήξω κατὰ τὰ μεσημβρινὰ κι' ὄχι κατὰ τὰ βόρεια: ἡ ἐπιθυμία νὰ ξαναΐδω τὴν μάννα-Μπαρμπερίνα.

Ἂν τόσο καιρὸ δὲν μίλησα καθόλου γι' αὐτή, δὲν πρέπει κανεὶς νὰ συμπεράνῃ πὼς τὴν εἶχα ξεχάσει σὰν ἀχάριστος. Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ μοῦ ἀποδώσῃ κανεὶς ἀχαριστία, ἂν δὲν τῆς ἔγραψα ποτὲ ἀπὸ τότε ποὺ χωρισθήκαμε.

Πόσες φορές, ἀλήθεια, συλλογίσθηκα νὰ τῆς γράψω γιὰ νὰ τῆς πῶ: «Σὲ θυμοῦμαι καὶ σἀγαπῶ πάντα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά». Ἄλλα ἡ ἰδέα πὼς δὲν ἤξερε γράμματα, καθὼς κι' ὁ φόβος, ὁ μεγάλος φόβος τοῦ Μπαρμπερῆ μ' ἐμπόδιζαν κάθε φορά. Ἂν ὁ Μπαρμπερῆς, ἀλήθεια, μὲ ξανάβρισκε ἀπὸ τὸ γράμμα μου; ἂν μὲ ξανάπαιρνε; ἂν μὲ ξαναπουλοῦσε 'ς ἄλλον Βιτάλη ποὺ δὲν θἆταν Βιτάλης; Εἶχε βέβαια τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κάμῃ ὅλ' αὐτά. Ἔτσι προτιμοῦσα νὰ μὲ κατηγορῆσῃ γι' ἀχάριστο ἡ καλὴ μάννα-Μπαρμπερίνα, παρὰ νὰ ξαναπέσω στὰ χέρια τοῦ κακοῦ Μπαρμπερῆ, εἴτε γιὰ νὰ μὲ δώσῃ 'ς ἄλλον, εἴτε γιὰ νὰ μὲ κρατήσῃ νὰ τοῦ δουλεύω. Ἀπὸ τέτοιο κίνδυνο καλύτερα νὰ πέθαινα τῆς πείνας στὸ δρόμο!

Μ' ἂν δὲν τολμοῦσα νὰ γράψω τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας, μοῦ φαίνουνταν πὼς τώρα ποὺ ἤμουν ἐλεύθερος νὰ πάω ὅπου θέλω, μποροῦσα νὰ προσπαθήσω νὰ τὴν ἰδῶ. Ἀφότου μάλιστα πῆρα στὸ «θίασό μου» καὶ τὸ Ματτία, αὐτὸ μοῦ φάνηκε πολὺ πιὸ εὔκολο. Θὰ τὸν ἔστελνα μπροστά, ἐνῷ ἐγὼ θἄμενα φρόνιμα πίσω· θἄμπαινε στὸ σπίτι τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας μὲ μιὰ ὁποιαδήποτε πρόφαση καὶ θἄνοιγε μαζί της ὁμιλία· ἂν ἦταν μονάχη, θὰ τῆς ἔλεγε ἀμέσως τὴν ἀλήθεια, θὰ γύριζε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ καὶ τότε θἄμπαινα κι' ἐγὼ στὸ σπίτι, ὅπου πέρασα τὰ παιδικά μου χρόνια, γιὰ νὰ πέσω στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀγαπημένης μου παραμάννας· ἂν ἀπεναντίας ὁ Μπαρμπερῆς ἦταν παρών, ὁ Ματτίας θἄλεγε κρυφὰ τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας νἀρθῆ σὲ ὡρισμένο μέρος κι' ἐκεῖ θὰ μ' εὕρισκε ἄξαφνα.

Αὐτὰ τὰ σχέδια ἔκανα περπατῶντας, χωρὶς νὰ μιλῶ καθόλου, γιατὶ ἔπρεπε νἄχω συγκεντρωμένη 'ς αὐτὰ ὅλη μου τὴν προσοχή. Δὲν εἶχα μόνο, βλέπετε, νὰ ἐξετάσω ἂν μποροῦσα νὰ πάω νὰ φιλήσω τὴ μάννα-Μπαρμπερίνα, παρὰ καὶ νὰ ἐξακριβώσω ἂν στὸ δρόμο μας ὑπῆρχαν πόλεις καὶ χωριά, ὅπου θὰ μποροῦσαμε νὰ μαζέψουμε λίγα λεπτά.

Γι' αὐτὸ τὸ καλύτερο ἦταν νὰ συμβουλευθῶ τὸ χάρτη μου.

Ἴσα-ἴσα ποὺ ἐκείνη τὴν ὥρα ἤμαστε σὲ μιὰ ἔρημη ἐξοχὴ καὶ μποροῦσαμε νὰ σταθοῦμε 'ς ἕνα σωρὸ ἀπὸ χαλίκια, χωρὶς νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ κανείς.

«Ἀρχίσαμε πάλι νὰ παίζουμε καντρίλλιες...»

(*) Ἐδῶ ἀναφέρονται οἱ χῶρες, ὅπου βρίσκουνται τὰ χωριὰ τῶν παιδιῶν. Σ. τ. Μ.

— Ξεκουραζόμαστε λιγάκι; εἶπα στὸ Ματτία.

— Εὐχαρίστως!

Καθήσαμε, ἔβγαλα τὸ χάρτη καὶ τὸν ἅπλωσα μπροστά μας στὸ χορτάρι. Ἄργησα κάπως νὰ προσανατολισθῶ· θυμήθηκα ὅμως πῶς ἔκανε ὁ Βιτάλης καὶ κατάφερα τέλος νὰ χαράξω τὸ δρομολόγιό μας: Κορμπέϊγ, Φονταινεμπλώ, Μονταρζί, Ζιέν, Μπούργκ, Σαϊντ-Ἀμάν, Μονλυσόν. (*) Μπορούσαμε λοιπὸν νὰ πᾶμε στὸ Σιαβανὸ καί, ἂν εἶχαμε λίγη τύχη, μπορούσαμε ἀκόμα νὰ μὴν πεθάνουμε τῆς πείνας στὸ δρόμο.

— Μὰ τί εἶν' αὐτό; ρώτησε ὁ Ματτίας, δείχνοντας τὸ χάρτη μου.

Τοῦ εἶπα πῶς ἦταν χάρτης καὶ τοῦ ἐξήγησα σὲ τί ἐχρησίμευε, μὲ τὰ ἴδια σχεδὸν λόγια ποὺ μεταχειρίσθηκε κι' ὁ Βιτάλης τότε ποὺ μοῦ ἔκαμε τὸ πρῶτο μάθημα Γεωγραφίας.

Μ' ἄκουσε προσεκτικά, μὲ τὰ μάτια του στὰ δικά μου.

— Μὰ τότε, εἶπε, πρέπει νὰ ξέρη κανεὶς νὰ διαβάζη.

— Φυσικά. Ἐσὺ δὲν ξέρεις;

— Ὄχι.

— Θέλεις νὰ μάθης;

— Ὦ ναί! θέλω...

— Καλά, θὰ σὲ μάθω.

— Στὸ χάρτη μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῆ τὸ δρόμο ἀπὸ τὸ Ζιζὸρ στὸ Παρίσι;

— Βεβαιότατα! εἶναι πολὺ εὔκολο.

Καὶ τοῦ τὸν ἔδειξα.

Μὰ στὴν ἀρχὴ δὲν θέλησε νὰ πιστέψη, πῶς ἦταν αὐτὸς ὁ δρόμος ποὺ ἔκαμε στὸ χάρτη τὸ δάκτυλό μου ἀπὸ τὴ λέξη Ζιζὸρ ὡς τὴ λέξη Παρίσιοι.

— Ἐγὼ τὸν ἔκαμα μὲ τὰ πόδια, εἶπε, κι' ἦταν πολὺ πιὸ μακρὸς ἀπὸ τόσο!

Τοῦ ἐξήγησα τότε ὅπως μποροῦσα, —δηλαδὴ ὄχι καὶ πολὺ καθαρά,— πῶς σημειώνουνταν τὰ διαστήματα στοὺς χάρδες. Μ' ἄκουσε μὲ τὴν ἴδια προσοχή, τὸν ἔδειξε ὅμως πῶς τὸν ἔπεισε στὴν ἐντέλεια ἡ σοφία μου.

Καθὼς εἶχ' ἀνοίξει τὸ σάκκο μου γιὰ νὰ βγάλω τὸ χάρτη, μοῦ ἦλθε ἰδέα νὰ ἐπιθεωρήσω τὰ περιεχόμενά του, γιὰ νὰ δείξω ἔτσι τὰ κλούτη μου στὸ Ματτία. Τἀβγαλα λοιπὸν ὅλα καὶ τἄπλωσα στὸ χορτάρι.

Εἶχα τρία πουκάμισα, τρία ζευγάρια κάλτσες, πέντε μαντήλια, ὅλα καινούργια, κι' ἕνα ζευγάρι παπούτσια λιγάκι παλιά.

Ὁ Ματτίας θαμπώθηκε.

— Ἀμ ἐσὺ τί ἔχεις; τὸν ρώτησα.

— Τὸ βιολί μου κι' ὅ,τι φορῶ.

— Καλά, τοῦ εἶπα. Θὰ τὰ μοιρασθοῦμε, ἀφοῦ εἴμαστε σύντροφοι. Θἄχης δυὸ πουκάμισα, δυὸ ζευγάρια κάλτσες καὶ τρία μαντήλια. Μόνο ἐπειδὴ εἶναι δίκηο νὰ τὰ μοιραζόμαστε ὅλα, μιὰ ὥρα θὰ κρατῆς ἐσὺ τὸ σάκκο μου καὶ μιὰ ἐγώ.

Στὴν ἀρχή, ὁ Ματτίας δὲν θέλησε νὰ δεχθῆ.

— Σηκώνω ὅτο θέλεις τὸ σάκκο σου, εἶπε, μὰ τὰ πράγματά σου εἶναι δικά σου.

Τότε ἀναγκάσθηκα νὰ τοῦ θυμίσω τὴ συμφωνία μας:

— Εἶπες πὼς θὰ μάκουῦς 's ὅ,τι προστάζω. Θὰ δεχθῆς λοιπόν, εἰδεμὴ κτυπῶ!

— Κτύπα, μὰ ὄχι στὸ κεφάλι! φώναξε.

Κι' ἄρχισε νὰ γελᾷ, ἕνα γέλιο γλυκὸ κι' ἀνοιχτόκαρδο, δείχνοντας ὅλα του τὰ δόντια ποὺ ἡ ἀσπράδα τους ἄστραφτε ἀπάνω στὸ μελαχροινό, ἡλιοκαμένο πρόσωπό του.

Στὰ πουκάμισα πάνω εἶχα βάλει τὴ θήκη τῆς Στεφανίας καθὼς κι' ἕν ἄλλο κουτάκι, ποὺ εἶχε μέσα τὸ τριαντάφυλλο τῆς Λίζας. Ὁ Ματτίας ἔκαμε νὰ τἀνοίξη, μὰ δὲν τὸν ἄφισα καὶ τὸ φύλαξα στὸ σάκκο, χωρὶς νὰ τἀνοίξω οὔτ' ἐγώ.

— Ἂν θέλης νὰ μ' εὐχαριστήσης, τοῦ εἶπα, δὲν θἀγγίξης ποτὲ αὐτὸ τὸ κουτί· εἶναι δῶρο.

— Καλά, μοῦ ἀποκρίθηκε, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴ τἀγγίξω ποτέ.

Τώρα ποὺ ξαναφόρεσα τὴν προβειά μου καὶ ξαναπῆρα τὴν ἄρπα μου, ἕνα πρᾶμμα μὲ στενοχωροῦσε πολύ· τὸ παντελόνι μου. Μοῦ φαίνουνταν πὼς ἕνας «καλλιτέχνης» δὲν ἔκανε νὰ φορῆ μακρὺ παντελόνι, παρὰ κοντὸ ὡς τὰ γόνατα, καὶ μακρυὲς κάλτσες δεμένες σταυρωτὰ μὲ χρωματιστὲς κορδέλλες. Το μακρύ μου παντελόνι ἦταν καλὸ γιὰ ἕνα κηπουρό· μὰ ἐγὼ τώρα ἤμουν καλλιτέχνης!

Δὲν εἶχ' ἀνάγκη νὰ ρωτήσω κανένα. Ἄνοιξ' ἀμέσως τὴ θήκη τῆς Στεφανίας κι' ἔβγαλα τὸ ψαλίδι.

— Ὅσο ἐγὼ θὰ διορθώνω τὸ παντελόνι μου, εἶπα στὸ Ματτία, ἐσὺ θἀ παίζης βιολί, γιὰ νὰ ἰδῶ τί ξέρεις.

— Ὦ, εὐχαρίστως!

Πῆρε τὸ βιολί του κι' ἄρχισε νὰ παίζη. Ἐγὼ εἶχα χώσει γενναῖα τὸ ψαλίδι στὸ παντελόνι μου, λίγο πιὸ κάτω ἀπ' τὸ γόνατο καί, γενναιότερα, ἄρχισα νὰ κόβω τὴν τσόχα.

Καὶ ὅμως ἦταν ἕνα ὡραῖο παντελόνι ἀπὸ τσόχα σταχτιά, σὰν τὸ γελέκι καὶ τὸ σακκάκι μου, ποὺ μοῦ εἶχε κάμει μεγάλη χαρὰ τότε ποὺ μοῦ τὸ χάρισε ὁ πατέρας· ἀλλὰ δὲν ἐπίστευα πὼς τὸ χαλοῦσα ἔτσι· ἀπεναντίας μάλιστα.

Στὴν ἀρχή, ἄκουγα τὸν Ματτία κόβοντας ὁλοένα τὸ παντελόνι μου· σιγά-σιγὰ ὅμως ἔπαψα νἀνοιγοκλείνω τὸ ψαλίδι κι' ἄκουγα ἐκστατικός: ὁ Ματτίας ἔπαιζε τόσο καλά, σχεδὸν ὅσο κι' ὁ Βιτάλης.

— Μὰ ποιὸς σ' ἔμαθε βιολί; ρώτησα στὸ τέλος χειροκροτώντας.

— Κανένας. Ἀπὸ λίγο, ὅλοι. Μὰ προπάντων μελετοῦσα μονάχος μου.

— Καὶ ποιὸς σ' ἔμαθε νότες;

— Δὲν ξέρω νότες. Παίζω μὲ ταυτί.

— Ἐγὼ θὰ σὲ μάθω.

— Μὰ ὅλα τὰ ξέρεις ἐσύ;

— Φυσικά! ἀφοῦ εἶμαι θιασάρχης!

Δὲν ὑπάρχει καλλιτέχνης χωρὶς κάποια φιλαυτία. Θέλησα νὰ δείξω στὸ Ματτία πὼς κι' ἐγὼ ἤμουν καλὸς μουσικός. Καὶ κῆρα ἀμέσως τὴν ἄρπα μου κι' ἄρχισα νὰ τοῦ τραγουδῶ τὴν περίφημη ναπολιτάνικη καντσονέττα μου:

Κλειστὸ παράθυρο, σκληρὴ παρθένα,
Γιὰ σᾶς τί δάκρυα πούχω χυμένα. (*)

Τότε, ὅπως συμβαίνει μεταξὺ καλλιτεχνῶν, ὁ Ματτίας μοῦ γύρισε πίσω τὰ χειροκροτήματά μου καὶ τὰ κομπλιμέντα μου. Εἶχα μεγάλο ταλέντο· εἶχε μεγάλο ταλέντο· ταιριάζαμε!

Καλὰ καὶ ἄγια ὅλ' αὐτά· μὰ τώρα ἔπρεπε νὰ παίξουμε μουσικὴ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἀλλοιώτικα πῶς θὰ τρώγαμε καὶ πῶς θὰ κοιμούμαστε;

Ἔδεσα τὸ σάκκο μου κι' ὁ Ματτίας τὸν φορτώθηκε στὸν ὦμο.

— Ἐμπρός!

Θὰ σταματούσαμε στὸ πρῶτο χωριὸ ποὺ θὰ βρίσκαμε στὸ δρόμο μας καὶ θὰ δίναμε μιὰ παράσταση: «Πρώτη ἐμφάνισις τοῦ θιάσου Ρεμῆ»...

— Μίθε μου τὸ τραγούδι σου, μοῦ εἶπε ὁ Ματτίας, νὰ τὸ λέμε κι' οἱ δυὸ μαζί. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ μπορῶ σὲ λίγο νὰ σὲ ἀκκομπανιάρω καὶ μὲ τὸ βιολί μου. Θὰ εἶναι κάτι ὡραῖο!

Ἀλήθεια, θὰ ἦταν πολὺ ὡραῖο, κι' ἡ «ἔντιμη ὀμήγυρη» θὰ εἶχε πέτρινη καρδιά, ἂν δὲν μᾶς γέμιζε κεντάρες!

Φθάσαμε 's ἕνα χωριό, ποὺ εἶναι ὑστερ' ἀπὸ τὸ Βιλλζουῖφ, καὶ ζητώντας τὸ κατάλληλο μέρος γιὰ τὴν παράστασή μας περάσαμε ἀπὸ ἕνα χωριάτικο σπίτι, ποὺ ἡ μεγάλη πόρτα τῆς αὐλῆς του ἦταν ὁλάνοικτη κι' ἡ αὐλή του γεμάτη ἀνθρώπους ποὺ φοροῦσαν τὰ καλά τους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν ὅλοι μπουκετάκια δεμένα μ' ἕνα σωρὸ κορδέλλες, εἶ ἄνδρες στὴν κομπότρυπα τοῦ σακκακιοῦ, οἱ γυναῖκες στὴ ζώνη ἢ στὸ στῆθος τοῦ φορέματος. Δὲν χρειάζουνταν φιλοσοφία, γιὰ νὰ καταλάβη κανεὶς πὼς ἦταν γάμος.

Σκέφθηκα τότε, πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ ἤθελαν ἴσως ὄργανα γιὰ νὰ χορέψουν κι' ἀμέσως μπῆκα στὴν αὐλὴ μὲ τὸ Ματτία καὶ μὲ τὸν Κάπη. Ἔπειτα, μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι καὶ μ' ἕνα χαιρετισμό,—τὸν εὐγενικὸ χαιρετισμὸ τοῦ Βιτάλη,—ἔκαμα τὴν πρότασή μου στὸν πρῶτο ποὺ βρέθηκε μπροστά μου.

Ἦταν ἕνα μεγάλο παιδί, ποὺ τὸ κόκκινο σὰν τοῦβλο πρόσωπό του ἦταν τριγυρισμένο ἀπὸ ἕνα ψηλό, σκληρὸ γιακᾶ, ποὺ τοῦ πρίονιζε ταυτιά του. Φαίνουνταν ὅμως καλὸ παιδὶ καὶ ἥμερο.

Δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε· μὰ γυρίζοντας μονοκόμματο στοὺς ἄλλους,—γιατὶ ἡ

(*) Corbeil, Fontainebleau, Montargis, Gien, Bourges, Saint-Amand, Montluçon.—Ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ ν' ἀνοίξη τὸ χάρτη τῆς Γαλλίας καὶ νὰ βρῆ αὐτὰ τὰ μέρη, γιὰ νὰ καταλάβη καλύτερα τὸ δρομολόγιο τοῦ Ρεμῆ.—Σ.τ.Μ.

(*) Fenesta vascia e patrona crudele...

καινούργια του ρεδιγκότα, φαίνεται, τὸν ἐστένευε,—ἔχωσε δυὸ του δάκτυλα στὸ στόμα κι' ἔβγαλε μιὰ τόσο δυνατὴ σφυριγματιά, ποὺ ὁ Κάπης ἐτρόμαξε.

— Ἔ σεῖς! τοὺς φώναξε. Τί θὰ λέγατε γιὰ λίγη μουσικίτσα; Μᾶς ἦλθαν κάτι παιδιὰ ποὺ παίζουν ἄρπα καὶ βιολί.

— Ναί! ναί! ἀποκρίθηκαν ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Μουσική! μουσική!..

—Καὶ στὶς θέσεις σας γιὰ καντρίλλιες!

Σὲ λίγες στιγμές, σχηματίσθηκαν, στὴ μέση τῆς αὐλῆς, τὰ ζευγάρια τῶν χορευτῶν, ἐνῷ ἔφευγαν φοβισμένες οἱ ὄρνιθες καὶ τἄλλα πτεροωτὰ κατοικίδια.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΒΙΤΡΙΝΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 291)

«— Μαριγώ μου, εἶπε μὲ κόπο στὸ κοριτσάκι της· σοῦ ἔδωσαν τὰ χρήματα;

«— Ναί, μαμμά, νά τα!»

«Καὶ τὸ κοριτσάκι ἔδειξε στὴ μητέρα του ἕνα ἀσημένιο δίφραγκο. Μοῦ φάνηκε πὼς ἡ μητέρα ἦταν ράφτρα. Μὰ θὰ εἶχε καιρὸ νὰ ἐργασθῆ κι' ἦταν πολὺ φτωχιά.

«—Καὶ τώρα, μὴ σὲ μέλη, μητερούλα, ἐξακολούθησε ἡ Μαριγώ, σὲ λίγο τὸ δεῖπνο θὰ εἶναι ἕτοιμο».

Κι' ἔβαλε μερικὰ κλαδάκια στὴ φωτιά. Σὲ λίγο ἡ κατσαρολίτσα ἄρχισε νὰ μπουρμπουλίζη. Καὶ σχεδὸν πρὶν νὰ τὸ καταλάβη ἡ μητέρα, ἡ Μαριγὼ τῆς πρόσφερε ἕνα· καλὸ φλυτζάνι τσάϊ καὶ μιὰ φέτα ψωμὶ μὲ λιγάκι, τόσο δὰ βούτυρο. Ἡ Μαριγὼ ἡ ἴδια δείπνησε μὲ μιὰ φέτα καὶ λίγο νερὸ ζεστό, ποὺ μποροῦ νὰ εἶχε καὶ μιὰ σταγόνα γάλα μέσα... Ὕστερα ἡ νοικοκυρούλα ἑτακτοποίησε τὸ σπίτι, ἔτρεξε σὲ μιὰ γωνίτσα ποὺ εἶχε τὸ κουτὶ μὲ τὴν κούκλα της, κι' ἄρχισε νὰ παίζη μαζί της. Μὰ τί κούκλα κι' ἐκείνη! Παλιά, ντυμένη μὲ κουρέλια ποὺ τὰ κρατοῦσαν καρφίτσες κι' ὅμως μὲ πόση ἀγάπη τὴ νανούριζε ἡ Μαριγώ, τὴν Εὐμορφούλα, ὅπως τὴν ἔλεγε!...

«Ἀλλά, διέκοψε ἔξαφνα τὸ ποντικάκι, εἶναι τώρα καιρὸς νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ. Θὰ σηκωθῶ καὶ πρωὶ αὔριο γιὰ νὰ κατορθώσω νὰ κλέψω κανένα κομματάκι τυρί». Κι' ἀφοῦ ἐχαιρέτησε, τὸ ποντικάκι, ἔφυγε.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Μαριγὼ σηκώθηκε ἀπὸ τὰ χαράματα. Ἔ, εἶχε σήμερα μὲ τί νὰ ψωνίση. Καϊμένο παιδί, ἕνα δίφραγκο τῆς φαντότουνε ὁλόκληρη περιουσία!...

Ἀφοῦ περιποιήθηκε τὴ μαμμά της κ' ἑτακτοποίησε τὸ νοικοκυριό, ὅσο μποροῦσε πιὸ καλὰ γιὰ τὴν ἡλικία της καὶ τὶς μικρές της δυνάμεις, ἐφόρεσε τὸ μοναχριὸ σαλάκι της, ἐφίλησε ἄλλη μιὰ φορὰ τὴ μητέρα της καὶ μὲ τὸ δίφραγκο στὴν τσέπη βγῆκε νὰ κάμη τὰ ψώνια της. Ὦ, πόσα ὡραῖα πράγματα θὰ ψώνιζε: κρέας, γιὰ νὰ φκιάση σούπα τῆς μαμμᾶς, ψωμί, πατάτες, λίγο βούτυρο κι' ἴσως-ἴσως καὶ κανένα γλυκὸ πορτοκάλι γιὰ τὴν ἄρρωστη.

Μὰ πρὶν πάη στὴν ἀγορά, ἡ Μαριγὼ σκέφθηκε νὰ φθάση μιὰ ματιὰ στὴ Βασιλοπούλα της, δηλ. τὴ Φιφίκα. «Νὰ ἰδῶ, εἶπε, βρίσκεται ἀκόμα στὴ βιτρίνα;» Κι' ἐπρόσθεσε:— Ὦ, ἂν τὴν ἀγοράση κανεὶς καμμιὰ φορά, θὰ λυπηθῶ πάρα πολύ, γιατὶ δὲν θὰ μπορῶ πιὰ νὰ τὴν βλέπω».

Μὰ εὐτυχῶς ἡ Φιφίκα κατοικοῦσε ἀκόμα στὸ γυάλινο παλατάκι της κι' ἄμα πλησίασε ἡ Μαριγώ, τῆς εἶπε μὲ χαρά, κι' ἂς μὴ τὴν ἄκουγε κανένας:

«— Καλημέρα, ἀγαπημένη φιλενάδα!»

Πώ, πώ, τί κόσμος ποὺ εἶχε μαζευθῆ ἐκείνη τὴν ὥρα στὴν ὁδὸν Σταδίου! Τὰ πεζοδρόμια δὲν χωροῦσαν πιὰ βελόνι. Καὶ τ' αὐτοκίνητα καὶ τ' ἁμάξια ἦσαν τόσα, ποὺ θὰ χρειάζουνταν ἀληθινὴ τόλμη γιὰ νὰ περάση κανεὶς ἀπὸ τὸ ἕνα πεζοδρόμιο στὸ ἄλλο.

Ἡ Μαριγώ, κοιτάζοντας ὁλοένα τὴν Φιφίκα, ἔπλαθε μέσ' στὸ κεφαλάκι της μιὰ ὄμορφη ἱστορία:

Ἡ κούκλα, λέει, ἦταν μιὰ μεγάλη Βασιλοπούλα καὶ ζοῦσε σὲ ὁλόχρυσο παλάτι . . . Ἔξαφνα σταμάτησε μπροστὰ στὸ κατάστημα ἕνα πλούσιο ἁμάξι, ποὺ τὸ ἔσερναν δυὸ ὁλόμαυρα καὶ κατάστιλπνα ἄλογα. Μέσα στ' ἁμάξι ἦταν ἕνα χαριτωμένο ξανθόμαλλο κοριτσάκι κι' ἕνας κύριος, ὁ μπαμπάς του βέβαια.

Τί διαφορά, ἀλήθεια, ἀνάμεσα στὰ δυὸ αὐτὰ κοριτσάκια: τὴ Λιλὴ καὶ τὴν Μαριγώ! Το ἕνα ντυμένο μὲ μετάξι καὶ μὲ βελοῦδο, τ' ἄλλο μὲ μιὰ ποδίτσα παλιὰ κι' ἕνα τριμμένο σάλι!

Ὁ πλούσιος πατέρας σήκωσε τρυφερὰ τὸ κοριτσάκι του στὴν ἀγκαλιά του καὶ τ' ἀπίθωσε στὴ γῆ μὲ προσοχή, σὰν ἕνα πολύτιμο κι' εὔθραυστο πρᾶγμα. Ὕστερα, κι' οἱ δυὸ μαζὶ μπῆκαν γελώντας στὸ κατάστημα. Τότε ἡ Μαριγὼ ξαναγύρισε στὶς φανταστικὲς χῶρες κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ πλάθη τὴν ὄμορφη ἱστορία της.

Βρισκότουνε ἴσα-ἴσα στὸ σημεῖο ποὺ ἡ μεγάλη Βασιλοπούλα, καθισμένη μπροστὰ 's ὁλόχρυσο τραπέζι, ἔτρωγε σὲ θαυμάσια πιάτα τὰ ἐκλεκτότερα φαγιὰ τοῦ κόσμου, ὅταν ἄκουσε μιὰ γελαστὴ μπεμπεδίστικη φωνίτσα νὰ λέη: «Ἡ Λιλὴ ἔφυγε· μπαμπά' ἡ Λιλίκα πάει!»

Κι' ἀνάμεσα σὲ ὅλο ἐκεῖνο τὸν κόσμο, ἀνάμεσα στ' ἁμάξια καὶ τ' αὐτοκίνητα, ἡ Μαριγὼ εἶδε τὸ πλούσιο κοριτσάκι νὰ τρέχη Ξοπίσω του, τρομαγμένος καὶ κατάχλωμος, ἔτρεξε ὁ μπαμπᾶς του. Μὰ ἡ Μαριγὼ ἤξερε νὰ τρέχη καλύτερα ἀπ' αὐτὸ κι' ὁρμώντας ἄξαφνα κράτησε τὴ Λιλή, στὴ στιγμὴ ποὺ κινδύνευε νὰ τὴν πλακώση ἕνα ἁμάξι.

Ἂν ρωτοῦσε κανεὶς τὴ Μαριγώ, πῶς βρέθηκε σὲ μιὰ στιγμὴ στὸ πλούσιο ἁμάξι, καθισμένη πλάϊ σ' ἕνα ὄμορφο κοριτσάκι καὶ μ' ἕνα μεγαλόσωμο κύριο ἀπέναντί της, δὲν θὰ ἤξερε ἴσως νὰ πῆ.

Μὰ σὰν ἔφθασαν σπίτι, ἡ φτωχὴ κι' ἄρρωστη μάννα ἄκουσε μὲ δίκηο ὑπερηφάνεια πόσο γενναία εἶχε δειχθῆ ἡ κόρη της.

Ὁ μπαμπᾶς τῆς Λιλῆς παρακάλεσε τὴ μητέρα τῆς Μαριγῶς νὰ πάη μὲ τὴν κόρη της νὰ κατοικήση μαζί του στὸ μεγαρό του, ὅπου θὰ εἶχε τὴ φροντίδα τῶν ἀσπρορρούχων. Κι' ἀφοῦ τὰ συμφώνησαν αὐτά, ὁ καλὸς κύριος ζήτησε ἀκόμα ἀπὸ τὴν μητέρα τὴν ἄδεια νὰ τῆς πάρη γιὰ μιὰ ὥρα τὴν κόρη της.

— Ἔπρεπε, τῆς εἶπε, νὰ γυρίσουν στὸ κατάστημα, γιατὶ κάτι λησμόνησαν νὰ ψωνίσουν.

Ἅμα ἔφθασαν ἐκεῖ, ἡ Μαριγὼ ρωτήθηκε ἀπὸ τὸν κύριο: «Ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἀγοράσης ἀπ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ δῶρο γιὰ ἕνα κοριτσάκι, τί θὰ διάλεγες, μικρούλα μου;

— Ὦ τὴν Βασιλοπούλα! ἀποκρίθηκε ἀμέσως ἡ Μαριγώ.

Καὶ ἔδειξε μὲ πόθο τὴ Φιφίκα, γιατὶ κάτι εἶχε καταλάβει...

* * *

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας τὸ ὄμορφο ἁμάξι μὲ τὰ ὁλόμαυρα ἄλογα ἔφερε τὴ Μαριγὼ καὶ τὴ μαμμά της 's το σπίτι τῆς Λιλῆς. Καὶ ξέρετε τί εἶδε ἡ Μαριγὼ στὸ δωμάτιο ποὺ τοὺς ἐγκατέστησαν;

Τὴν ὄμορφη Φιφίκα, θρονιασμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα! Φαντάζεσθε πιὰ τὴν εὐτυχία της. Ἐγὼ δὲν σᾶς λέγω ἄλλο, παρὰ πὼς τὴν ἔσφιξε τόσο δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά της, ὥστε τὸ ποντικάκι, ὁ παλιὸς σύντροφος τῆς Φιφίκας, ποὺ εἶχε ἐπιχειρήσει καὶ σήμερα μιὰ ἐπικίνδυνη ἐκδρομὴ ὡς τὸ μέγαρο τῆς Λιλῆς, πῆγε νὰ σπάση στὰ γέλια. Ὕστερα ὅμως γύρισε στὴ φωλιά του κατευχαριστημένο. Καὶ μποροῦσε νὰ μὴν ἦταν, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς ἡ Φιφίκα βρῆκε ἐπιτέλους τὴν ἀληθινὴ μαμμά της;

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΘΕΛΩ...

Πρωτοχρονιὰ δὲ μέτρησα
τὰ χρόνια ποὺ ἔχουν φύγει,
ἂν κλαίη στὸν ἄνεμο τῶν φύλλων ἡ βοή.
Πρωτομαγιὰ ἐλογάριασα,
μὲ τὸν ἄνθὸ ποὺ ἀνοίγει,
πόσο μοῦ μένει ἀπ' τ' ὄνειρο κι' ἀπ' τὴ ζωή!

Ἡ δάφνη εἶν' ἡ μονάκριβη
τῶν γηρατειῶν ἡ πλάνη,
χάδι γλυκὸ γιὰ τ' ἄσπρα τὰ μαλλιά:
θέλω τὸ χιόνι τοῦ Μαγιοῦ
πλεγμένο σὲ στεφάνι
νὰ τὸ μαθήσω στῆς χαρᾶς τὴν ἀγκαλιά...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Παραμύθι

Ἦταν μιὰ φορὰ ἕνα μικρὸ κορίτσι ποὺ τὄλεγαν Λώρα. Ἡ Λώρα εἶχε μείνει μονάχη στὸν κόσμο μὲ τὸν παππού της, ἕνα δυστυχισμένο τυφλό, καρφωμένο στὴν πολυθρόνα του ἀπὸ ρευματισμούς. Ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε ἡ μικρὴ γιὰ νὰ προρρθάνῃ στὶς ἀνάγκες τοῦ σπιτιοῦ, μὰ ἐκεῖνο τὸ χρόνο εἶχε κάμει ἕνα τρομερὸ χειμῶνα. Δὲν εἶχε δουλειὰ γιὰ κανένα, πόσο μᾶλλον γιὰ ἕνα παιδί. — Καὶ ὅμως, ἔλεγε, δὲ μπορῶ νἀφίσω τὸν καϊμένο τὸν παππού μου νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας! Καὶ τὸν ἐχάϊδευε τόσο τὸ γέρο τυφλό, ὥστε δὲν ἤξερε τὴν ἀπελπισία ποὺ βαρίλευε γύρω του. Καὶ μιὰ μέρα εἶπε στὴ Λώρα: — Μὲ ξέγασες λοιπὸν σήμερα, κορούλα μου, καὶ δὲν μοῦ δίνεις τὴ σούπα μου;

Ἡ Λώρα ἀνατρίχιασε, γιατὶ δὲν εἶχε πιὰ τίποτα στὸ σπίτι. Ἔπειτα ἀναστέναξε, πῆρε ἕνα μεγάλο μαχαίρι καὶ εἶπε: — Ἀλλοίμονο! δὲν μοῦ μένει πιὰ παρὰ νὰ σφάξω τὸν Σαντεκλὲρ.

Ὁ Σαντεκλὲρ ἦταν ἕνας θαυμάσιος πετεινός, ποὺ τὸν εἶχε ἀναθρέψει μόνη της, κι' εἶχε κάμει ὅρκο πὼς δὲν θὰ τὸν ἔσφαζε, ἔστω κι' ἂν πέθαινε τῆς πείνας. Μὰ ἦταν γιὰ τὸν παππού της!... Τότε μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα ἐφώναξε τὸν ὄμορφό της πετεινό, καὶ κεῖνος ἔτρεξε κοντά της.

Ὁ Σαντεκλὲρ εἶδε τὸ μαχαίρι καὶ κατάλαβε τί τύχη τὸν περίμενε. Καὶ ὅμως χωρὶς παράπονο τέντωσε μονάχος τὸ λαιμό, σὰν νὰ τῆς ἔλεγε: «—Ξέρω τὴν στενοχώρια σου, κτύπησε χωρὶς φόβο. Δὲ σοῦ κρατῶ κάκια!» Μὰ ἡ Λώρα δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ κτυπήσῃ. Πέταξε τὸ μαχαίρι, καὶ σφίγγοντας τὸν πετεινὸ στὴν ἀγκαλιά της, τὸν γέμισε φιλιά. Ἔξαφνα σηκώθηκε. Μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό της.

— Θὰ πάω νὰ βρῶ τὸν μπάρμπα Βάγκη, εἶπε. Καὶ μ' ἀπόφαση τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Βάγκη, τοῦ γέρο-ράφτη. Ὅσο προχωροῦσε, ἡ Λώρα ἔτρεμε, γιατὶ ἤξερε πὼς ὁ ράφτης δχι μόνο ἦταν ἄσπλαχνος, παρὰ ἔλεγαν πὼς ἦταν καὶ μάγος. Γι' αὐτὸ ὅλοι τὸν ἀπόφευγαν μὴ τυχὸν καὶ τοὺς κάμῃ μάγια.

Τέτοιο ἄνθρωπο ἤθελε νὰ συγκινήσῃ ἡ Λώρα!

Μπῆκε λοιπὸν στὸ ἐργαστῆρι τοῦ ράφτη, καὶ πέφτοντας στὰ πόδια του τοῦ εἶπε: «— Λυπηθῆτε, κύριε, τὸν καϊμένο τὸν παππού μου καί, ἂν εἶν' ἀλήθεια πὼς εἶστε μάγος, σᾶς παρακαλῶ νὰ διώξετε τὴν κακοτυχία ποὺ βέρνει ἀδιάκοπα τὸ σπίτι μας!

Κάθε ἄλλο παρὰ νὰ θυμώσῃ, ὁ μπάρμπα-Βάγκης χαμογέλασε μ' ἕνα παράδοξο τρόπο καὶ μουρμούρισε μέσα στὰ δόντια του: — «Μοῦλθε μιὰ ἰδέα περίφημη! Αὐτὴ ἡ μικρὴ εἶν' ἐκεῖνος ποὺ ζητοῦσα τόσον καιρό!»

Τότε κρύβοντας τὴν κακία τῆς μορφῆς του, μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ πολεμοῦσε νὰ τὴν κάμῃ γλυκειά, εἶπε στὴ Λώρα:

— Κόρη μου, μὲ συγκίνησες, γιαυτὸ θὰ σοῦ ἀποκαλύψω ἕνα μεγάλο μυστικό: Ἄκουσες τὴν ἀλλόκοτη φωνὴ μιᾶς κουκουβάγιας μερικὰ βράδυα τώρα;

— Ἀλήθεια, ποτὲ δὲν τὴν ἄκουσα νὰ φωνάζῃ ἔτσι πένθιμα. Εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ μᾶς ἔλθῃ κάποια δυστυχία.

— Ἔχεις λάθος, κόρη μου, αὐτὴ ἡ κουκουβάγια ἀπεναντίας φέρνει τὴν εὐτυχία, καὶ θὰ κάμω νὰ τὴν φέρῃ καὶ σὲ σένα.

— Πῶς αὐτό; ρώτησε ἡ Λώρα.

Ὁ γέρο-μάγος τότε πῆρε ἕνα παλὴ βιβλίο γεμάτο σκόνη, ἔκοψε ἀπὸ μέσα ἕνα φύλλο καὶ τὄδωσε στὴ Λώρα λέγοντας: — Ἀπόψε, ὅταν ἀκούσῃς τὴν κουκουβάγια νὰ φωνάζῃ, κάνε ἕνα χωνὶ μαυτὸ τὸ χαρτί· Βάλτο στ' αὐτί σου, καὶ τότε, ἐπειδὴ εἶναι γεμάτο μαγικὰ γράμματα, θὰ καταλάβῃς τὴ γλῶσσα τῆς κουκουβάγιας. Καὶ πιστεύω πὼς θὰ εὐχαριστηθῆς.

Καὶ ἀφοῦ τῆς ἔδωσε λίγα λεπτά, ἐπρόσθεσε: — Πρὸ πάντων μὴν πῆς τίποτα σὲ κανένα, γιατὶ τὸ θαῦμα δὲν θὰ γίνῃ!

Ἡ Λώρα τὸ ὑποσχέθηκε καὶ ἔφυγε χαρούμενη. — «Τί καλὴ καρδιὰ ποὺ ἔχει, ἔλεγε, καὶ πόσο ἔχουν ἄδικο νὰ τὸν περιφρονοῦν!»

Μὰ ἂν ἔβλεπε τὸ μοχθηρὸ χαμόγελο ποὺ φώτιζε τὴ μορφὴ τοῦ ράφτη, ἡ Λώρα θὰ τρόμαζε.

Μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ τῆς ἔδωσε, ἀγόρασε φαΐ γιὰ τὸν παππού της. Αὐτὴ νηστική, περίμενε ἀνυπόμονα τὴ νύχτα.

* * *

Ἔξαφνα ἡ φωνὴ τῆς κουκουβάγιας ἀκούστηκε. Γρήγορα ἡ Λώρα ἔφερε στ' αὐτί της τὸ μαγικὸ χαρτὶ στριμμένο σὲ χωνί, καὶ ἔμεινε ἔκθαμβη γιατὶ περνώντας ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ χαρτὶ τὸ τραγούδι τῆς κουκουβάγιας μεταμορφώνουνταν σὲ γλῶσσα ἀνθρώπινη. Καὶ ἔλεγε:

— Χουλουλού! Χουλουλού!... Ὅσοι μὲ καταλαβαίνουν, ἄς μ' ἀκούσουν. Ἕνας θησαυρὸς εἶναι κρυμμένος κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη βαλανιδιά. Ὅποιος τὸν βρῆ, θὰ τὸν κρατήσῃ καὶ θὰ γίνῃ πλούσιος! πλούσιος! . . . Χουλουλού! Χουλουλού!...

Παρακάνω ἀπὸ εἴκοσι φορὲς τραγούδησε ἡ κουκουβάγια αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἡ Λώρα τὰ κατάλαβε καθαρά. — «Θὰ πάω νὰ βρῶ αὐτὸ τὸ θησαυρό, εἶπε, καὶ ὁ παππούς μου θὰ γίνῃ εὐτυχισμένος!»

Τότε λοιπόν, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς ὁ γέρος κοιμοῦνταν, πῆρε μιὰ ἀξίνα κι' ἕνα φαναράκι, βγῆκε σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ἔτρεξε μονομιᾶς ὡς τὴ μεγάλη βαλανιδιά. Ἐκεῖ, χωρὶς δισταγμό, ἄρχισε νὰ σκάβῃ ἀνάμεσα σὲ δυὸ χονδρὲς ρίζες, καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας δουλειά, ἡ ἀξίνα της ἐκτύπησε ἀπάνω σὲ κάτι σκληρό. Ἔσκυψε καὶ εἶδε ἕνα σεντούκι ἀρκετὰ μεγάλο. Τρελλὴ ἀπὸ χαρά, ἡ Λώρα ἐφώναξε:

— Ἡ κουκουβάγια δὲ μοῦπε ψέματα, εἶναι ὁ θησαυρός!

Τότε ἔπιασε τὸ ἕνα χέρι τοῦ σεντουκιοῦ, καὶ τραβώντας μὲ ὅλη της τὴ δύναμη, κατόρθωσε νὰ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὸ λάκκο. Μὰ ἐκείνη τὴν στιγμὴ ξέγδαρε τὸ χέρι της κι' ἔτρεξε μιὰ στάλα αἷμα.

Ἔκπληκτη τότε, βλέπει τὸ αἷμα της νὰ τρέχῃ ἀπάνω σ' ἕνα χαρτί, ποὺ δὲν τὸ εἶχε δεῖ στὴν ἀρχή, καὶ νὰ σχηματίζῃ τὸ ὄνομα Λώρα. Ἀνήσυχη, ἡ μικρὴ πλησίασε τὸ φανάρι της κι' ἐδιάβασε πάνω σ' ἕνα χαρτὶ αὐτὰ τὰ λόγια:

«Ἐπειδὴ ξέχασα τὸν θησαυρό του, χρωστῶ τὴν ψυχή μου στὸν διάβολον». Καὶ ἀπὸ κάτω ἦταν ἡ ὑπογραφή της, γραμμένη μὲ τὸ αἷμά της.

Τρομαγμένη, θέλησε ν' ἀρπάξῃ τὸ χαρτί, μὰ ἔξαφνα μιὰ ἀπαίσια φωνὴ ἀκούσθηκε ἀπὸ πάνω της, κι' ἡ Λώρα εἶδε καθισμένη σ' ἕνα χονδρὸ κλαδὶ τὴν κουκουβάγια, ποὺ τίναζε τὰ φτερά της... Καὶ τὰ τίναξε τόσο δυνατά, ποὺ μεγάλωσε, μεταχορρφώθηκε, καὶ ... ὁ διάβολος αὐτοπρόσωπος ἐφάνηκε μπροστὰ στὴν κατατρομαγμένη Λώρα.

Ἐπῆρε τὸ ὀλέθριο χαρτί, καὶ μὲ μιὰ ἀπαίσια σαρκαστικὴ φωνὴ τῆς εἶπε:

— Ἕνας νόμος τῆς μαγείας, ποὺ ὑπάρχει ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, λέγει πὼς ὅποιος ξεθάψει ἕνα διαβολικὸ θησαυρό, πρέπει νὰ κάῃ στὴν κόλαση γιὰ πάντα. Λοιπόν, κύριο, ὅταν ὁ πετεινὸς φωνάξῃ τρεῖς φορές, θἄρθω νὰ σὲ πάρω.

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ διάβολος χάθηκε μέσα σ' ἕνα σύννεφο καπνοῦ ποὺ μύριζε θειάφι.

Ἡ Λώρα ἔμενε ἀκίνητη σὰν μισοκεθαμένη. Ἔξαφνα σηκώθηκε.

— Ἔστω! εἶπε, θὰ ὑποφέρω τὰ βάσανα τῆς κόλασης, μὰ τί ἔχει νὰ κάνῃ ὁ θησαυρὸς μοῦ μένει καὶ ὁ παππούς μου θὰ μπορέσῃ νὰ τελειώσῃ τὶς ἡμέρες του, χωρὶς ποτὲ νὰ στερηθῆ τίποτα.

Κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ πάρῃ τὸ σεντούκι. Μὰ δὲν ἦταν πιὰ ἐκεῖ.

Τότε εἶδεν ἕνα ἄνθρωπο ποὺ τὸ σήκωνε στὴ ράχη του κι' ἔφευγε τρεχάτος. Ἦταν ὁ Βάγκης ὁ ράφτης!

Ἡ Λώρα τὰ κατάλαβε τότε ὅλα. Ὁ ἄθλιος ἤξερε τὴν τύχη ποὺ περίμενε ὁ ἑτοιμον θὰ ξέχωνε ἕνα θησαυρὸ τοῦ διαβόλου καὶ γιαυτό, μὴ θέλοντας νὰ κινδυνεύσῃ αὐτός, ἐμπιστεύθηκε τὸ μυστικό του στὴ Λώρα.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ O. LE ROY]

ΣΤ'. (Συνέχεια)

Ὁ γέρος ὅμως, ποὺ ἔπαιρνε πάντα τοὺς κλέφτες ἐκείνους γιὰ ὑψηλὰ πρόσωπα καὶ μὲ τὴ φαντασία του ἔπλαττε χίλιες μυστηρώδεις ἱστορίες, δὲν ἐξασκολεύθηκε νὰ πεισθῆ πὼς ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάμουν.

— Ἐννοῶ, ἀποκρίθηκε, ἐννοῶ πολὺ καλά, Ὡστόσο λυποῦμαι ποὺ κόπηκε τόσο γρήγορα αὐτὴ ἡ θελκτικὴ βεγγέρα. Εἴχαμε γίνει κηδλα φίλοι, ὁ κύριος κόμης Ντὲ λὰ Ψωρᾶ κι' ἐγώ... Τί λαμπρὸς ἄνθρωπος! τί εὐχάριστος σύντροφος! καὶ πῶς ξέρει, ἂν καὶ τόσο ὑψηλῆς περιωπῆς πρόσωπο, νὰ χαμηλώνῃ ὡς τὸ ἐπίπεδο τῶν κοινῶν ἀνθρώπων!

— Ἔννοια σας, κύριε Κάσσανδρε, καὶ θὰ τὸν ξαναϊδῆτε! Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Θὰ ἐξακολουθήσετε μάλιστα τὴν ὁμιλία σας ἀπὸ κεῖ ποὺ τὴν ἀφίσατε. Ἔννοια σας!

Εἶπαν ἀκόμα λίγα λόγια στὸ πόδι κι' ἀποχαιρετίσθηκαν. Καθένας ἑτοιμάσθηκε νὰ γυρίσῃ στὴν κάμαρά του καὶ νὰ σκεφθῆ μόνος γιὰ ὅσα εἶδε κι' ἄκουσε ἀπόψε.

Ἐννοεῖται πὼς ἄλλες σκέψεις θἄκαναν ὁ Πιερρότος κι' ὁ Μιστανφλοῦτος, κι' ἄλλες ὁ σπιτονοικοκύρης τους. Ὅσο γιὰ τὴν Κολομπίνα, αὐτὴ βυθίσθηκε πάλι στὴ μελαγχολία καὶ στὴ σιωπή της. Κι' ὅταν ὁ Ραντὶ-Γκρί, γιὰ δεκάτη φορά, τῆς εἶπε στὴν παράξενη γλῶσσα του:

— Κονόνα Κολομπίνα, ἐγκὼ εὔκομαι σένα ἰντῆς ὄνειρα μπανανιά! (ρόδινα ἤθελε νὰ πῆ, ἀλλὰ στὴν πατρίδα του, τώρα τὸ τερο χρῶμα εἶναι τῆς μπανάνας).

Ἐκείνη τοῦ γύρισε ἀπότομα τὴ ράχη κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκριθῆ λέξη.

Ἄξαφνα, ὁ κ. Κάσσανδρος, ποὺ ἦταν ἀκόμα στὸ κατώφλι τῆς πόρτας κι' ἔψαχνε τὶς τσέπες του, ξαναμπῆκε μέσα φωνάζοντας:

—Μπᾶ! ἔχασα τὴν ταμπακέρα μου!.. Δὲν εἶναι σὲ καμμιά μου τσέπη...Μήπως τὴν ἄφισα ἀπάνω στὸ τραπέζι;

Ἔψαξαν στὸ τραπέζι, παντοῦ. Μὰ ἡ ταμπακέρα δὲν βρέθηκε πουθενά.

— Ἄ, τώρα θυμοῦμαι! εἶπε ὁ κ. Κάσσανδρος. Ἐκεῖνος ὁ λαμπρὸς κόμης Ντὲ λὰ Ψωρᾶ τὴν εἶχε στὰ χέρια του τὴ στιγμὴ ποὺ κτύπησε τὴν πόρτα ἡ περίπολος. Θὰ τὴν πῆρε μαζί του κατὰ λάθος.... Μοῦ κάνετε τὴ χάρη νὰ τοῦ τὴ ζητήσετε, κύριε μαρκήσε Ἀρλεκίνε; Θὰ τοῦ τὴν ἄφινα εὐχοίστως —μικρὸ πρᾶγμα!— μὰ γιὰ μένα εἶναι πολύτιμη σὰ θυμητικὸ τῆς μακαρίτισσας τῆς γυναίκας μου... Ναί, νὰ σᾶς χαρῶ, στὸ σκέπασμα ἔχει τὴ ζωγραφιά της, μιὰ μικρογραφία σὲ σμάλτο.

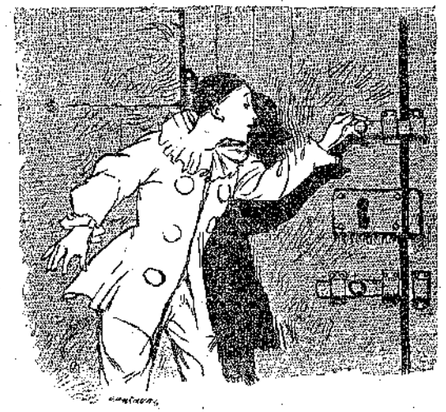

«Καὶ ἀφοῦ ἔβαλε τοὺς σύρτες...» (Σελ. 301, στηλ. γ.)

— Ἠτυχάστε, κύριε Κάσσανδρε, καὶ θὰ σᾶς τὴν ἐπιστρέψῃ. Εἶναι πολὺ εὐγενής, πολὺ λεπτὸς ἄνθρωπος κι' ἅμα ἰδῆ στὴν τσέπη του ξένο πρᾶγμα, θὰ χαλάσῃ τὸν κόσμο ὡς πὸυ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸ ξαναδώσῃ στὸν ἰδιοκτήτη.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀγαπητέ μου μαρκήσε, καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀνησυχία!

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ κουτόγερος ἄνοιξε μιὰ δεύτερη ταμπακέρα, κοκκάλινη, (εἶχε πάντα δυό, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο) πῆρε μιὰ μεγάλη πρέζα ταμπάκο καὶ τὴ ρούφηξε μὲ ὁλοφάνερη εὐχαρίστηση. Ἐβεβαίωνε πὼς ἔτσι θὰ κοιμοῦνταν μονορρούφι ὡς τὸ πρωΐ. Ἀλλὰ πιὸ πρωΐ, ἀφοῦ ἐπλησίαζε σχεδὸν νὰ ξημερώσῃ;... Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς ὁ κ. Κάσσανδρος δὲν ἐξύπνησε παρὰ τὸ μεσημέρι, ἐνῶ ἡ καϊμένη ἡ Κολομπίνα ἦταν στὸ πόδι ἀπὸ τὶς ὀκτώ.

— Λοιπόν; ρώτησε ὁ Πιερρότος, ὅταν ὁ Μιστανφλοῦτος κι' αὐτὸς ἔμειναν μόνοι στὸ κεφαλόπτκαλο.

— Λοιπόν, ἀποκρίθηκε ὁ φρόνιμος γέρος, ἡ γνώμη μου δὲν ἄλλαξε. Εἶναι κατεργάρηδες, ἀλλὰ πολὺ ἐπιτήδειοι καὶ γιὰ νὰ τοὺς ξεμασκαρέψῃ κανείς, πρέπει νἄχῃ μεγαλύτερη πονηριὰ ἀπὸ τὴ δική τους.

Τὴν ἀκόλουθη μέρα, ὁ Ἀρλεκίνος κι' ὁ Ραντὶ-Γκρὶ ἔμειναν στὸ σπίτι, γιὰ νὰ τακτοποιήσουν τὰ πράγματα καὶ νὰ διορθώσουν τὴν κάμαρά τους ποὺ ἡ βεγγέρα τὴν εἶχε κάνει ἀγνώριστη. Ὁ Πιερρότος πάλι συνδιασκέφθηκε πολλὴν ὥρα μὲ τὸν Μιστανφλοῦτο στὴ δική του κάμαρα κι' ὕστερα, ὅλο τὰ πόγεμα, ὁ νέος συλλογίζουνταν τὸ σχέδιο, ποὺ θὰ ἔδεκλε ἐνέργεια κείνη τὴ νύκτα. Ὅτα συνέβηταν τὴν προηγούμενη, τὸν ἐστήριζαν περισσότερο στὶς ὑποψίες του καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐπιτυχία. Δὲν ξεχάστατε βέβαια τὴν ὑπόσχεση ποὺ εἶχε δώσει στὸ Μιστανφλοῦτο, νὰ ἐξιγνιάσῃ τὸ μυστήριο ποὺ σκέπαζε τὸν Ἀρλεκίνο καὶ τὸν Ἀράπη. Ἐπληστίαζε ἡ στιγμὴ ποὺ θἄμπαινε 'ς αὐτὸ τὸν πόλεμο κι' οἱ ὧρες περνοῦσαν πολὺ πιὸ ἀργὰ ἀπ' ὅσο ἐπιθυμοῦσε...

Ἐπιτέλους, ἅμα ἐνύκτωσε καὶ τὸ σκοτάδι πυκνώθηκε μέσα στὸ σπίτι, ὁ Πιερρότος μισάνοιξε σιγὰ-σιγὰ τὴν πόρτα του καὶ στάθηκε ὄρθιος στὸ ἄνοιγμα, μισοκρυμμένος, μὲ ταὐτὶ προσεκτικό, γιὰ νἀκούσῃ καὶ τὸν ἐλάχιστο κρότο.

Ἐπερίμενε πολύ, μὰ χωρὶς νἀκούσῃ καὶ χωρὶς νὰ ἰδῆ τίποτα στὸ διάδρομο. Τέλος, λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα, ἀκούσθηκε τὸ ἐλαφρὸ τρίξιμο μιᾶς πόρτας ποὺ κάποιος τὴν ἄνοιγε προφυλακτικά, ἔπειτα κάτι βήματα 'ς τὸ πάτωμα σὰν ἀνθρώπων ποὺ περπατοῦν σιγὰ στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, καὶ συγχρόνως ὁ ψίθυρος μιᾶς πολὺ σιγανῆς συνομιλίας...

Ὁ Πιερρότος ἄφισε νὰ περάσουν λίγες στιγμές. Ἔπειτα βγῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρά του καὶ μὲ βήματα γάτας ἐπροχώρησε ὡς τὰ πρῶτα σκαλιά. Μόλις ἔφθασε κεῖ, στάθηκε ἄξαφνα κι' ἔκαμε πρὸς τὰ ὀπίσω: εἶχε ἰδεῖ κάτω, στὸ κατώφλι τῆς πόρτας τοῦ ἰσογείου, δυὸ μαῦρες σιλουέττες ποὺ κατέβαιναν στὸν κῆπο.

Ἦταν, χωρὶς ἄλλο, ὁ Ἀρλεκίνος κι' ὁ Ραντὶ-Γκρί.

Τοὺς ἔδωσε καιρὸ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἰσογείου, νὰ διασχίσουν τὸν κῆπο καὶ νὰ βρεθοῦν στὸ δρόμο ἀπὸ τὴν ξώπορτα. Τότε κατέβηκε κι' αὐτός. Ἀλλ' ἅμα ἔφθασε στὴν ξώπορτα τοῦ κήπου κι' ἐδοκίμασε νὰ τὴν ἀνοίξῃ, εἶδε μὲ μεγάλη του λύπη πὼς ἦταν κλειδωμένη.

Τί νὰ κάμῃ;

«Ὅτο νὰ τρέξω στὴν κάμαρά μου, συλλογίσθηκε, νὰ πάρω τὸ κλειδί μου, νὰ ξανακατεβῶ καὶ νἀνοίξω, αὐτοὶ θὰ ἔχουν κάμει δρόμο. Ἀδύνατο πιὰ νὰ τοὺς φθάσω... Ἄς μὴ τοὺς κυνηγήσω λοιπὸν ἀπόψε. Μόνο, γιὰ νὰ τοὺς τσακώσω ὅταν θὰ γυρίσουν, ἄς βάλω τοὺς σύρτες ἀπομέσα.

Κι' ἀφοῦ ἔβαλε τοὺς σύρτες στὴν ξώπορτα, ὁ Πιερρότος ξανανέβηκε στὴν κάμαρά του νὰ κοιμηθῆ.

«Ἐπῆρε μιὰ μεγάλη πρέζα... (Σελ. 301.)

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Εὐχάριστο καλοκαίρι περνοῦν οἱ ἐφοδιαζόμενοι μὲ τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιοβλιοθήκης».

«ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΧΡΥΣΟ ΨΑΡΑΚΙ»

Μέσα στὸ στρογγυλό, τἆσπρο γυαλί,
μέσ' στὸ καθάριο καὶ γλυκὸ νεράκι
ἐπέρασε ἡ ζωΐτσα σου βουβή
κι' ἀϋδρυβη, μικρό, χρυσὸ ψαράκι.

Μέσα στὸ στρογγυλό, τἆσπρο γυαλὶ
ὁλόχρυσο σιγόπλεχε τὸ σῶμα
κοιτώντας τὴν οὐρίτσα δῶ κι' ἐκεῖ
κι' ἀνοιγοκλείνοντας βουβὰ τὸ [στόμα.

Δὲ μπόρεσα νὰ νοιώσω τί μιλοῦσε
τὸ στοματάκι σου ποὺ κάθε τόσο
βουβὰ καὶ μυστικὰ π' ἀνοιγοκλει- [οῦσε'
(τί νἆλεγες;—δὲ μπόρεσα νὰ νοιώ- [σω!)

Κι' ἔτσι στὸ στρογγυλό, τἆσπρο [γυαλὶ
ἔκρυψες τὴ λύπη, τὴ χαρά σου.
Θαρρῶ ὅμως πὼς χαρὰ ἔκλεισε μυ- [στικὴ
τὸ ξαφνικὸ παιγνίδι τῆς οὐρᾶς σου.

Τὸ μάτι σου ἀπ' τἆσπρο τὸ γυαλὶ
ἐκοίταζε—δὲ μπόρεσα μιὰ σκέψη
στὸ βλέμμα νὰ διαβάσω—τί ζητεῖ;
—κι' ἂν μίλαγε σὰν τί' θελε γυρέ- [ψει;

Τίποτα! μέσ' στὸ στρογγυλὸ γυαλὶ
περνοῦσε μυστικὰ βουβὴ ἡ ζωή [σου,
ὡς ποὺ ἀκίνητο ἐστάθη ἕνα πρωὶ
νεκρὸ μέσ' στὸ νεράκι τὸ κορμί [σου.

Μὰ ἤθελα νἆξερα μέσ' στὸ γυαλί,
στὴν ὕστατή σου κείνη τὴ στι- [γμούλα,
βουβὸ ἔμεινες; – Δὲν εἶχε ἀκουστὴ
γιὰ τελευταία φορὰ κἂν μιὰ φω- [νούλα;

. . . . . .

Ἔτσι στὸ στρογγυλό, τἆσπρο γυαλὶ
μέσ' στὸ καθάριο, τὸ γλυκὸ νεράκι
ἐπέρασε ἡ ζωΐτσα σου βουβὴ
κι' ἀϋδρυβη, μικρό, χρυσὸ ψαράκι.

Μεσσηνιακὴ Ἀκτὴ

ΝΥΚΤΑ ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ

Ἡ μεγάλη πεδιάδα εἶναι κάτασπρη, ἀκίνητη, ἄφωνη. Κανένας θόρυβος, κανένας ἦχος δὲν ἀκούεται· ὅλη ἡ ζωὴ λὲς κι ἔσβησε. Μόνο κάποτε ἀκούεται τὸ μελαγχολικὸ παράπονο κανενὸς σκυλιοῦ, ποὺ χωρὶς ἄσυλο οὐρλιάζει σὲ καμμιὰ γωνιὰ κανενὸς δάσους.

Ἀπάνω ἀπὸ τὰ τραγούδια τῶν πουλιῶν, κάτω ἀπ' τὰ πόδια μας, ἀπάνω ἀπὸ τὶς καλαμιές, ὁ χειμῶνας μπῆκε σὲ ὅλη τὴ βλάστηση. Τὰ δένδρα σκορπισμένα ὑψώνονται στὸν ὁρίζοντα. Οἱ σκελετοὶ εἶναι ἀσπρισμένοι σὰν φαγωμένα.

Ἡ σελήνη βαρειά, ὠχρή, ὅλο τρέχει. Θἄλεγες πὼς κι' αὐτὴ κρυώνει μέσ' στὸν ψυχρὸ οὐρανό. Μὲ τὸ σκυθρωπό της βλέμμα περνάει τὴ γῆ καὶ ὅσο βλέπει τὴν ἐρημιά, τόσο βιάζεται νὰ μᾶς ἀφήσῃ... Τὸ χιόνι λάμπει μακρυά, ἀπαίσια, μὲ τὶς περίεργες ἀντανακλάσεις ποὺ κάνει ἡ ἀμυδρὴ λάμψη τοῦ φεγγαριοῦ.

Ὦ! πόσο τρομερὴ εἶναι ἡ χιονισμένη νύκτα, γιὰ τὰ μικρὰ πουλιά! Ἕνας ἄδρας παγωμένος φρικιᾷ ἀπ' τὶς δενδροσοιχίες. Τὰ πουλιὰ δὲν ἔχουν ἄσυλο στεγασμένο, δὲν μποροῦν νὰ κοιμηθοῦν πάνω στὰ παγωμένα πόδια τους.

Μέσα στὰ γυμνὰ δένδρα, ποὺ τὰ σκεπάζει ἕνα στρῶμα ἀπὸ χιόνι, κάθονται, τρέμοντα, χωρὶς τίποτε νὰ τὰ προστατεύῃ. Μὲ τὸ ἀνήσυχο μάτι τοὺς κοιτάζουν τὸ χιόνι καὶ περιμένουν ὧς τὸ πρωὶ τὴ νύχτα ποὺ δὲν ἔρχεται...

(Διασκευὴ) *Σαίξπηρ*

ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΜΑ

Κατώρθωσα τέλος νὰ ξυπνήσω τὴν ὥρα ποὺ ἤθελα, γιὰ νὰ θαυμάσω τὸ θέαμα ποὺ παρουσιάζεται κατὰ τὸ γλυκοχάραμα, ὅταν τόσο παράξενα σμίγουν ἡ νύχτα μὲ τὴν ἡμέρα, ὥστε νὰ μὴν ξέρῃς ἂν ξημερώνῃ ἢ ἂν βραδυάζῃ.

Ἐνῷ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὸ φεγγαράκι φαίνεται σὰ νἀποχαιρετᾷ τὸν μαῦρο οὐρανό, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ ἀπατωλὴ ἀρχίζει μόλις νὰ γλυκοφωτίζεται.

Τὰ πουλιὰ ξύπνησαν. Πηδοῦν σὰν τρελλὰ ἀνάμεσα στὰ κλαριὰ καὶ ψάλλουν, μὲ μιὰ ἀφάνταστη ἁρμονία, τὰ πρωϊνά τους τραγούδια.

Μὰ καὶ τὰ λουλούδια ξυπνοῦν. Ἀνοίγουν κι' αὐτὰ πρωϊνὰ καὶ σκορπίζουν ὁλόγυρα χίλιες μυρωδιές.

Μὰ κι' οἱ ἄνθρωποι ξυπνοῦν... Ποῦ καὶ ποῦ ἀρχίζει νὰ ἐμφανίζεται κανένας διαβάτης. Τώρα ἔχει φτάσει καλὰ καὶ μαζὶ μὲ τὴν ἐξυπνη φύση κάθε ἐργατικὸς ἄνθρωπος ξυπνημένος μεταβαίνει ἐκεῖ ὅπου τὸν καλεῖ τὸ καθήκον.

Ἡμέρα, ζωή, ἐργασία!

Μελαγχολικὸ Χαμόγελο

ΤΡΙΑ ΠΟΔΙΑ ΚΑΝΟΥΝ ΜΙΑ ΓΥΑΡΔΑ

Μιὰ μέρα, τρεῖς νέοι, ποὺ ἤθελαν νὰ περιπαίξουν ἕνα γέρο ἀλλαντοπώλη, μπῆκαν στὸ μαγαζί του σοβαροί.

— Τί ἀγαπᾶτε; ρώτησε ὁ γέρος. Νὰ σᾶς; δώσω χοιρινό, λουκάνικα, ζαμπόνι;

— Ὄχι. Ἀλλά... πουλᾶτε χοιρινὸ μὲ τὴ γυάρδα; (*)

— Βεβαιότατα! ἀποκρίθηκε ὁ ἀλλαντοπώλης, χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ.

— Καὶ πόσο κάνει; μιὰ γυάρδα χοιρινό;

— Μισὴ κορώνα, κύριοί μου.

— Πολὺ καλά· δός μας ἴσαμε μιὰ γυάρδα, παρακαλοῦμε.

Ὁ ἀλλαντοπώλης πῆρε τὴν μισὴ κορώνα καί, δίνοντας τρία πόδια χοίρου, λέει:

— Τρία πόδια κάνουν ἴσα-ἴσα μιὰ γυάρδα· Σᾶς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως.

('Ἐπὸ τοῦ 'Αγγλικοῦ)

Φτωχὸ Χαμομηλάκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης μαθαίνει πὼς ἡ νεοπάντρη ἀδελφή του ἀπέκτησε παιδί. Τρέχει ἀμέσως στὸ σπίτι της κι' ἀπὸ τὴ σκάλα βγάζει τὶς φωνές:

— Ἀγόρι εἶναι, ἢ κορίτσι;

— Ἐ! τοῦ λέγουν διὰ νὰ τὸν πειράξουν, πῶς κάνεις ἔτσι; Ἀνέβα πῶτα ἀπάνω...

Κι' ὁ Κουφιοκεφαλάκης:

— Μ' ἀνυπομονῶ νὰ μάθω τί θὰ εἴμαι, θεῖος ἢ θειά;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φιόρο τοῦ Λεβάντε

* * *

Νηπιακὸς διάλογος.

— Ἀλήθεια, Τοτό, πῶς δὲν ξεχειλίζει ἡ θάλασσα μὲ τόσα ποτάμια ποὺ χύνονται 'ς αὐτή;

— Μὰ ξεχνᾷς, Λιλή μου, πόσα σφουγγάρια ἔχει; Αὐτὰ πίνουν τὸ νερό.

Ἐστάλη ὑπὸ Α. Ν. Ι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτὰ θὰ λάβῃ ἀπλᾶς μέρος εἰς τὴν Κλῆρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸνομά του εἰς τοὺς Λύσας, πρέπει νὰ ἐσωκλείσῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.

α'.) Πλίνθινον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Ἀετοῦ

	ΤΟ	ΑΟ	ΤΟ
ΚΡΟ	ΡΙ	ΕΙ	ΜΙ	ΤΡΩ
	ΓΑ	ΜΕ	ΨΑ

Παροιμία ἀπὸ ἕξη λέξεις.

β'. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φιόρο τοῦ Λεβάντε

—Πάω κι' ἐγὼ νὰ κυνηγήσω.
Ἔλα, Φόφη, ἂν θές, καὶ σύ.
—Τί κυνῆγι νὰ ρωτήσω;
—Μὰ μοῦ κάνεις τὴν κουτή;

γ'.) Γρῖφος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀράπου

		τελ			ς
Ο	τελ		τελ	ὸς	ε	ε
		νας			τε
Μ	τελ		τελ	ὸθ'	ε	ε
		τελ			ς

δ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γαλάξιου Οὐρανοῦ

Mon premier est un adverbe
Mon deux à l' infinitif un verbe
Par mon tout le cordonnier
Doit se mettre ou métier

Λύσεις τοῦ 35ου φύλλου

α'.) Μάντζαρος, Σαμάραις, Καλομοίρης. Καίσαρης, Σακελλαρίδης.—β'.) Χίος (ἔχει Ο Σπύρος...)—γ'.) Boisson (bois,son.)

(*) Ἡ γυάρδα εἶναι μέτρο μήκους, ὅπως καὶ τὸ πόδι.—Σ. τ. Μ.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 179ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1918 πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Διαπλάσεως» Δεκεμβρίου 1918 καὶ Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου 1919 δημοσιευθεισῶν 177 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων

Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ *πρῶτος* τὰς εὐσεβεθείσας ὁλοθὲς Λύσεις, ὁ *δεύτερος* τὰ ἀπονεμηθέντα Εὔσημα Λύσεων, ὁ *τρίτος* τὸ Εὔσημα Ἐπιμονῆς, συμφώνως τῷ Ὁδηγῷ τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ'. §11.

Οἱ *Ἰσότιμοι* ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 1·10 δι' ἔξοδα τοῦ κλισσὲ καὶ νἀγοράσουν (ἐντὸς τοιμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ μέχρι τῆς 17 Νοεμβρίου ἐ.ἔ., διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο) ἀντὶ δρ. 7 μόνον καὶ τῇ πρόσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, ἕνα, οἱονδήποτε θέσουν, τόμον «Διαπλάσεως» *προηγουμένων ἐτῶν*, ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 10. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου νἀγοράσουν ἕμοιον τόμον ἀντὶ δρ. 8 καὶ οἱ τοῦ Γ' ἀντὶ δραχ. 9. ("Ἰδε καὶ 'Οδηγὸν Συνδρ. Κεφ. Δ'. § 9. Σημείωσις).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (*16 ἐτῶν καὶ ἄνω*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐλεύθερος Θρᾷξ*. 152, 16, 7.—(*Ἰσότιμοι*: Γ. Ἀϊβαλιώτης, 146, 15, 7. Γ. Βέγκος, 150, 15, 6. Βαρβαρομάχος Ἑλλάς, 159, 16, 7. Κ. Δ. Ἐλευθεροῦδάκης, 170, 17, 7· Φρέντος, 152, 16, 7. Κιθαρωδὸς τῆς Λευτεριᾶς, 158, 15, 7. Τριγυδὶ τῆς Λευτεριᾶς, 170, 17, 7. Τιμημένη Γαλανόλευκη. 148, 15, 7. Σρένεζος, 160, 16, 7. Ὡρίων ὁ Κυθηρωδός, 172, 18, 7, Εὔα, 160, 16, 7. Σουλιώτισσα 171, 18, 7. Ναυτόπους, 142, 15, 6. Κυανὸ εὐκο Λάβαρο, 176, 18, 7. Νικήτρια Γαλανόλευκη, 152, 16, 7. Δορυφόρος, 172, 18, 7. Μεγάλη Ἑλλάς. 148. 15, 7. Ἄρης, 164, 17, 7).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ρεμβάδης Σιάτισσα*, 119, 12, 7. *Τρελλοβορειᾶς*. 139, 14, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ὑψηλὸς Δενδρολίβανος*, 113, 12, 7. *Τίμος Ροδοκλῆ*., 117, 12, 7. *Ἀσύρματος Τηλέγραφος*, 119, 12, 5.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἐρημοπούλι, 95, 10, 7. Ἀσωπός, 89, 9, 7. Ἀπελευθερωθεὶς Μικρασιάτης, 100, 10, 7. Βραχνιασμένη Κουκουβάια, 94. 10, 7. Ἀτρόμητος Χειμάρα, 81, 9, 6. Τριανταφυλλένια, 80, 8, 5. Ἀσπρολούλουδο, 94, 10, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Καπετανόπουλα, 18, 2, 2. Ἄθως, 29, 3, 2. Τρελλὴ Μακεδονοπούλα. 52, 6, 5. Θ.Δ. Γκοβάτσος. 36. 4, 2. Φιλόπατρις Ἑλληνίς, 59, 6, 5. Τρελλὴ Βοσκοπούλα, 14, 2, 1. Λέων τῆς Χτιρωνείας 63, 7, 3. Καρυάτις, 4, 1, 1. Ἀήττητος Σάμιος, 50, 5, 3. Σεληνοφωτισμένη Θάλασσα, 72, 8, 4. Εἰμαρμένη, 44, 5, 2. Νικητήριος Δάφνη, 61, 7, 3. Ὀνειρεμένη Πατρίδα, 6, 1, 1.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (*12 ἐως 15 ἐτῶν*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μικρὸς Λέββος*, 162, 17, 7.—(*Ἰσότιμοι*: Δικεφαλος Ἀετός, 129, 13, 5. Ἀετός, 168, 17, 7. Φιλύρα, 128, 13, 7. Νικητὴς τοῦ Μαρέγγου, 129, 13, 7. Δικηγόρος τῆς Νεολαίας, 152, 167.

Πατρὶς τῶν Ἡρώων, 137, 14, 6. Γλυκεία Πατρίδα, 164, 17, 7. Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, 157, 16, 1. Πειραϊκὸ Διαβολάκι, 157, 16, 7. Ὀριγκὰν, 177, 18, 7. Πουλὶ τῆς Καταγίδος, 170, 17, 7. Φεμινίστρια, 139, 14, 7. Ἀλαμάνα, 161, 17, 7. Ροδόχρους Βιολέττα, 152, 16, 7. Γοργοφτερὴ Νίκη, 133, 14, 7. Θέριμος Ἀπόλλων, 153, 16, 7. Ἄλκης, 133, 14, 7. Κῦρος Σμίθ, 126, 13, 7. Ρέμπραντ, 125, 13, 7. Δοξασμένη Σημαία, 133, 14, 7. Στρατηγὸς Δέβετ, 137, 14, 7. Ἐλπὶς τῶν Σκλάβων, 171, 18, 7. Φοῖβος, 145, 15. 7. Πεισματάρα Κρητικιά, 127, 13, 6. Ἀλύτρωτος, 136, 14, 7. Μελαγχολικὴ Σελληνολάτρις. 126, 13, 7. Σεμίραμις 136, 14, 7. Μελαχροινὴ Κρητικοπούλα, 141, 15, 7. Ἔνδοξος Νίκη, 152, 16, 7. Ἀεροναυτόπουλο, 139. 14, 6. Σημαία τῆς Ἑνώσεως 126, 13, 7. Νέμεσις, 126, 13, 7. Μαρίδα τοῦ Αἰγαίου, 135, 14, 6, Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, 131, 14, 7. Οἰδίπους, 124, 13, 7. Φιόρο τοῦ Λεβάντε, 129, 13, 7. Ξεπεσμένος Λόρδος, 176, 18, 7. Πανελλήνιος Ἐλπίς, 154, 16. 7. Ζῆδι ἀ Πατρίς, 147, 15, 6. Ἑλληνικὸν Τρόπαιον, 163, 17, 7. Μεσσηνιακὴ Ἀκτή, 166, 17, 7. Γίνος Βούγας, 147. 15, 7. Πανελλήνιον Ὄνειρον, 171, 18, 7. Πίνδιο, Φοῖβος, 136, 14, 7. Πινδία Ἄρτεμις, 136, 14, 7. Χιωτισμένη Μιδάρα. 139, 14, 7. Πατρινὸ Ναυτοπουλο, 156, 16, 7. Μίκης Ζέζας, 172, 18, 7. Ναυτοπουλα, 153, 16, 7.

(*Ἔπεται τὸ τέλος*)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, τὴν 13 Αὐγούστου 1919.

Στερεότυπον*: *Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.

ΡΙΧΝΩ μιὰ μετιὰ στὸ σωρὸ τῶν γραμμάτων σας, ποὺ πρέπει τώρα νὰ τὰ διαβάσω προσεκτικὰ καὶ νἀπαντήσω... Σᾶς βεβαιῶ πως εἶναι πολὺ ὠφάριστη γιὰ μένα αὐτὴ ἡ στιγμή: Πόσα ἐνδιαφέροντα πράγματα μὲ κατρίνουν, κόσα ὡραῖα, τρυφερὰ λόγια ἀγάπης θὰ βρῶ 'ς αὐτὸ τὸ σωρό!.. Καὶ ὅμως, κάτι μοῦ χαλᾷ τὴν εὐχάριστση τῆς στιγμῆς, κάτι μὲ κανεῖ νὰ συλλογίζομαι καὶ τὸν κόπο... Τί ἀρά γε; Ὁ ὄγκος τοῦ σωροῦ; Ὄχι! Ὅσο περισσότερα εἶναι τὰ γράμματα, τόσο μεγαλύτερη κι' ἡ χαρά μου. Ἀλλὰ εἶναι ἡ κακογραφία, ἡ ἀκαταστασία καὶ τὸ ἄσπρο...μελάνι! Πολλοί, τωόντι, ἀπὸ τοὺς φίλους μου, ἔχουν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ γράφουν γρήγορα, βιαστικά, ἄτακτα καὶ — τὸ χειρότερο, —μὲ μελάνι ἐλεεινά, νεοωμένα, ἄχρωμα χωρὶς ὑτερβολή. Εἶναι χαρτιά, ποὺ ἐὰν πρώτης ὄψεως μοῦ φαίνονται ἄγραφα καὶ γιὰ νὰ διακρίνω τὰ ἄσπρα γράμματα, πρέπει νὰ τὰ πλησιάσω πολὺ σὰ μάτια μου κοῦ στὸ φῶς. Ὦ, ἂν ἦταν αὐτό!...Μὰ γιατί νὰ εἶναι; Χάθηκε λίγο μελάνι τῆς προκοπῆς, λιγὰ ἡ μαῦρο σκοῦρο, ποὺ νὰ φκίνεται; Κι' εἶναι τόσο δύσκολο νὰ προσέχουν οἱ φίλοι μου τὴν ὥρα ποὺ μοῦ γράφουν, νὰ μὴ βιάζωνται καὶ νὰ μοῦ κάνουν ἕνα γράμμα τῆς ἀνθρωπιᾶς, ὥστε νὰ τὸ διαβάζω χωρὶς κόπο; — Ἂς ἐλπίσω πὼς αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ πρώτη κ' ἡ τελευταία φορὰ ποὺ παραπονοῦμαι. Καὶ προπάντων ὅτι δὲν θἀναγκασθῶ καμμιὰ μέρα νὰ δηλώσω, ὅτι τὰ δυσανάγνωστα γράμματα θὰ τὰ κεῖ σὲ καλαθὶ χωρὶς νὰ τὰ διαβάσω, ἀφοῦ θὰ τὰ σημειώνω πρῶτα σὲ μιὰ στῆ-λη ποὺ θὰ λέῃ: ***Ἀδιάβαστα*** γράμματα μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς.....

Τὸ *Φιόρο τοῦ Λεβάντε*, τοῦ ὁποίου ἔχω μπροστά μου τρία γράμματα, καραπονεῖται πρῶτον, ὅτι στὴ Σελίδα Συνεργασίας ἐπικρατοῦν τὰ σοβαρὰ καὶ τὰ θλιβερὰ κομμάτια. Τί, λέει, οἱ φίλοι μας δὲν καταδέχουνται νὰ γράφουν φαιδρά, εὔθυμα, μὲ χιοῦμορ, νὰ μᾶς κάνουν νὰ γελοῦμε ἀντὶ ὅπως τώρα νὰ μελαγχολοῦμε καὶ νὰ κλαίμε; Καὶ θυμίζει αὐτὸ ποὺ ἔγραψε κάποτε ὁ κ. Φαίδων: «Σὲ θέατρο, ἐδῶ τόσες φορὲς τοὺς θεατές μου νὰ γελοῦνε ὅ...ως καὶ νὰ κλαῖνε. Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι περισσότερη ὑπερηφάνεια αἰσθάνθηκα γιὰ τὰ γέλια τους, παρὰ γιὰ τὰ δάκρυά τους». — Φυσικά! πολὺ δυσκολώτερο εἶναι νὰ πάμῃς τὸν ἄλλον νὰ γελάσῃ μὲ μιὰ κωμῳδία παρὰ νὰ κλάψῃ μ' ἕνα δράμα σπαρακτικό. —"Δπ' αὐτὰ στέλνε μου, ἀλλὰ μὴν ἔχῃς καὶ τὴν ἀξίωση νὰ μὴ δημοσιεύω παρὰ δικά σου "Ὀχι, ἢ Β. Λ. δὲν εἶναι συνδρομήτρια.

Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς, μ' ἐνθουσίασε αὐτὸ τὸ πρῶτο σου γράμμα ἀπὸ τὴν ἐλευθερωμένη πιὰ πατρίδα σου Σμύρνη, ὅπου ξεχειλίζει τῆς καρδιᾶς σου ἡ χαρά. Χαίρω γιὰ τὴ θέση ποὺ ἔχεις ἐκεῖ καὶ ποὺ θὰ σοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ κάμῃς τόσα γιὰ τὴν ἀγαπημένη μου Διάπλαση. Ναί, ξέρω πόσο φιλόμουσοι εἶναι ἡ νεολαία τῆς Σμύρνης. Ἄλλη φορὰ εἶχα ἑκατοντάδες ἐκεῖ συνδρομητάς. Μὲ τὸν πολυχρόνιο ἀποκλεισμὸ τοὺς ἔχασα· σιγὰ-σιγὰ ὅμως θὰ τοὺς ξαναβρῶ, εἶμαι βεβαία. Καὶ σὺ 'ς αὐτὸ θὰ συντελέσῃς· πολύ. Σ' εὐχαριστῶ μὲ τὴν καρδιά μου.

"Ω, *Μεσσηνιακὴ Ἀκτή*, πόσο δυνατή, πόσο ἐπιδλητικὴ ἤθελα νἄχα τὴ φωνή, γιὰ νὰ σοῦ πῶ νὰ μὴν ἀκοῦς ταπονητικὰ αὐτὰ λόγια! Ναί, τὸ ξέρω πὼς τὰ λένε καὶ «σοβαρὰ» πρόσωπα, μὰ δὲν ἔχουν καθόλου δίκηο. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἡ πατρίδα μας περνᾷ σήμερα μιὰ ἠθικὴ κρίση μεγάλη· ἡ ἱστορία τῆς, ὅμως, τὰ περασμένα της, τὰ χθεσινά της, ἄλα μᾶς; πεῖθουν βαθιὰ ὅτι δὲν θὰ ὑτοκύψῃ. Θὰ γίνῃ καλὰ καὶ, μὲ καινούργιες δυνάμεις, θὰ ριφῇ στὸν εἰρηνικὸ πιὰ ἀγῶνα καὶ θὰ μεγαλουργήσῃ. Μὴν ἀκούς! Τὸ μέλλον εἶναι εὐρύτατο. Καὶ μ' αὐτὴ τὴν κεποίθηση ἐργαζου καὶ σύ, γιὰ νὰ προσθέσῃς τὴν πέτρα σου στὸ οἰκοδόμημα τοῦ Νεοελληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Τορπιλλοβόλον 11, λαβαίνω τακτικὰ ὅσα μοῦ στέλλεις καὶ σ' ἐπαινῶ γιὰ τὸ ζῆλό σου καὶ τὴ φιλοπονία. Σοῦ παρατηρῶ ὅμως πρῶτον, ὅτι γιὰ τὴ Σελίδα δὲν δεχόμαι τίποτε αὐτὸν τὸν καιρό· καὶ δεύτερον, ὅτι γιὰ τὴ Σελίδα δὲν στέλλουν πιὰ ἔργα *δικά* τους, πρωτότυπα. Ἐσὺ ἀνιγράφεις ὅ,τι ὡραῖο βρῇς δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ μοῦ στέλλεις, γιὰ δικούς σου, πότε στίχους; τοῦ Σούτσου καὶ πότε τοῦ Παλαμᾶ. Τί νὰ τοὺς κάνω; Δὲν τοὺς ἔχω, νομίζεις, κι' ἐγὼ κι' ἂν θέλω, δὲν τοὺς ἀντιγράφω;

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα καλὰ μοῦ γράφεις, *Θούριε "Γμνε*. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ: Ὑπάρχει καὶ ἄλλη λέξις σημαίνουσα τὸν Παράδεισον κι' αὐτὴν πρέπει νὰ βρῇς. Ἀλλὰ βιβλία, ἐκτὸς τῶν δημοσιευομένων εἰς τὸν κατάλογον, δὲν ἔχω. Φέτος ἐξέδωσα τὶς «Πετριὲς στὸν Ἥλιο» καὶ ἐτοιμάζω ἔκδοσιν τῶν «Φοιτητῶν». Διαγωνισμὸς διὰ Πνευματικὰς Ἀσκήσεις ἐπροκηρύχθη πέρσι καὶ θὰ προκηρυχθῇ νέος τὸν Σεπτέμβριον. "Ὀχι, ἀπὸ τἆλλα ποὺ ρωτᾷς, πρὸς τὸ παρὸν δὲν δέχομαι τίποτε.

Καλαματιανὸ Λουλοῦδι, γράφε μου ὅταν θέλῃς καὶ μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι θὰ σοῦ ἀπαντῶ, ἀρκεῖ ἐγὼ νὰ ἔχω τόπον καὶ σὺ νὰ γράφῃς κάτι ἐνδιαφέρον. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Τὰ τετράδιά σου διαβιβάσθησαν· ὄχι, δὲν σοῦ ἔστειλαν ἄλλα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ θὰ ἔλαβες.

"Α, πόσο μ' ἐλύπησε ἡ φράσις σου, *Μπουμπουλίνα*, ὅτι ἐκεῖ στὴν Πόλη ἡ ἔγγραφὴ συνδρομητῶν εἶναι δύσκολη, γιατί «ἀγνοοῦν τί θὰ πῇ καὶ ἡ λέξις «Διάπλασις». Στὴν Πόλη! "Ὀπου πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἐτῶν εἶχα τόσους συνδρομητάς, ὅσους κι' ἐδῶ στὰς Ἀθήνας!... Τὰ καϊμένα μου τὰ Ἑλληνάκια, πῶς μοῦ τὰ ἐστέρησαν αὐτοὶ οἱ πόλεμοι!... "Ο,τι εἶπα ὅμως γιὰ τὴ Σμύρνη, τὸ ἐλπίζω καὶ γιὰ τὴν Πόλη. Τώρα μὲ τὴν ἐλευθερὰ θὰ ξαναγυρίσουν ὅλα. Θὰ μὲ ξαναθυμηθοῦν, θὰ μὲ ξαναμάθουν. Ἀλλὰ θὰ χρειασθῇ ἐργασία. Οἱ καλοὶ φίλοι, ποὺ ἐγύρισαν τώρα 'ς ἐκεῖνα τὰ μέρη, πρέπει νὰ ἐνεργήσουν πολύ...Θέρος λοιπόν, ἡρωϊκὴ *Μπουμπουλίνα*, καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις.

"Ἐλαβα καὶ τὰ δύο σου γράμματα, *Βασιλιᾷ Ἀνήλιαγε*. Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ! Καλύτερα ἂς μὴ μελοῦμε πιὰ γι' αὐτὰ τὰ ζητήματα. Περισσότερο βλάπτουν ἐδῶ τὰ λόγια παρὰ ὠφελοῦν. Μόνο ἂς τραβοῦμε τὸ δρόμο μας κι' ἂς κάνουμε πάντα τὸ καλύτερο ἀπ' ὅσα μποροῦμε. Γιατὶ δὲν τὰ μποροῦμε ὅλα. Αὐτὸ εἶναι βέβαιο...

Ὁ *Ἀστὴρ τῆς Μακεδονίας* διαβάζει μὲ τόση ἀφοσίωση τὰ φυλλάδιά μου, ὥστε τοῦ φωνάζουν γιὰ τὸ τραπέζι καὶ δὲν ἀκούει! Ἔτσι τοῦτου, ἀγάπησε τόσο πολὺ τὴ Δημοτικὴ ὥστε τόσα θέλει νὰ τὴν σπουδάσῃ. Καὶ μ' ἐρωτᾷ τί Γραμματικὴ τῆς Δημοτικῆς ὑπάρχουν δύο: "Ας μάθῃ λοιπὸν ὅτι ὑπάρχουν δύο: μιὰ σύντομη, ἁπλῆ, τοῦ κ. Πέτρου Βλαστοῦ· καὶ μιὰ δίτομη, ἐπιστημονική, τοῦ κ. Μ. Φιλήντα. Ἡ νεώτερη εἶναι τοῦ Γάλλου κ. Περιό, μ' αὐτὴ εἶναι τῆς «ὁμιλουμένης», ὥστε ἔχει καὶ τύπους ἀπὸ τὴν καθαρεύουσα.

Πολλοὶ μ' ἐρωτοῦν γιατὶ κατήργησα τὴν κριτικὴ τῆς Σ. Σ. Σ. "Ὀχι, δὲν τὴν κατήργησα· τὴν ἀνέβαλα μόνο μιὰ-δύο φορές, ποὺ δὲν εἶχα τόπο, κι' ἔπειτα συλλογιοῦμαι ὅτι τώρα ποὺ δὲν δέχομαι καινούργια κομμάτια, ἀλλὰ δημοσιεύω τὰ παλιά, —πολὺ καλὰ σταλμένα κι' ἀπὸ πέρσι,—ἡ Κριτικὴ δὲν ἔχει τόσο τὸν τόπο της. Τ. νὰ πῶ ἄξαφνα γιὰ τὶς «Νύκτες», ποὺ θὰ ὡρελοῦσε τὸν *Φρίξη*, ἀφοῦ ἀπὸ τότε ποὺ τὶς ἔγραψε, ἔχει περάσει ἕνας χρόνος καὶ τὸ παιδί, σήμερα ξέρει βέβαια νὰ γράφῃ πολὺ καλύτερα; "Ας ἀφίσουμε λοιπὸν τὴν Κριτικὴ γιὰ μεθαύριον, ποὺ θἔρχίσω πάλι νὰ δέχωμαι καὶ νὰ δημοσιεύω καινούργια κομμάτια, καὶ ποὺ τότε θὰ εἶναι πειὸ ὠφέλιμη. Πρὸς τὸ παρὸν ἂν δημοσιευθῇ τίποτε ἔκτακτο, δὲν θὰ παραλείψω νὰ τὸ σημειώσω στ

σα καὶ τὰ δύο ὡραῖα γράμματά σου· πολὺ συγκινητικὰ τὰ ποιήματα· ἐγκάρδια σύγχαρητήρια στὸ μπαμπᾶ γιὰ τὸ μεγάλο πράγματι κατόρθωμα·) *Μολυβένιον Οὐρανὸν* (στὸ πρόγραμμα ὁ ἐρασιτέχνης μπορεῖ νὰ φανῇ καὶ μὲ ψευδώνυμο· ἐσπεριναὶ παραστάσεις δὲν θὰ γίνωνται· τἄλλα δὲν ἐκανονίσθησαν ἀκόμη·) *Φλάμπουρο τῆς Λευτεριᾶς* (εἴσοδος ἐλευθέρα·) *Ἡρωΐδα Ἑλληνοπούλαν* (ξέρω κι' ἐγώ· κάμετε ὅπως κρίνετε·) *Κρυμμένον* (τὸ ἔσχισα·) *Δοξασμένο Μορίχοβο* (πού νὰ θυμηθῶ τώρα; εἶναι τόσο πολλά!) *Ἑλληνικὸ Τρόπαιο* (γιατὶ πρέπει νἄχωμε μιὰ τάξη·) *Δοξασμένο Γιαταγάνι* (στεῖλε ἀκόμη 80 λεπτὰ ἀπ' ὅσα ξέρω, τὸ Mon Journal·) *Μεφιστοφελῆν* (μετὰ χαρᾶς· ἔλα στὸ γραφεῖο μου καὶ ζήτησε τὸν κ. Ξενοπουλο·) *Θρίαμβον τοῦ Δικαίου* (τὸ χειρόγραφο μπορεῖ νὰ εἶναι ἐς ὁποιοδήποτε σχῆμα· στὸν τυπογράφο θὰ ὁρίσετε τὸ σχῆμα τοῦ βιβλίου καὶ θὰ τοῦ δώσετε ἕνα δεῖγμα·) *Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ·) *Συριανὸ Ἰσαχπινάκι* (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὡραία καρτούλα πού μοῦ ἔφερε ὅλη σου τὴν ἀγάπη·) *Ἀνακατοσούραν* (ναί, εἰς τὸν Γρίφον τοῦ 32ου φύλλου, τὸ ι τοῦ καίεται παρέπεσε στὴν ἄλλη γραμμή, κατὰ λάθος εὐκόλως ἐννοούμενον·) *Φρένον* (δὲν θυμοῦμαι τέτοιο γράμμα· τί ἔγραφες λοιπόν;) *Λήθην* (ὄχι, εἶναι ἄλλη πόλις·) *Γοργὴν Ψαροπούλαν* (ἔνεκα...ὁ πόλεμος·) *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων* (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη·) *Κ.Γ. Ἀγγ.* (θὰ προκηρύξω·) *Ἠπειρωτάκα* (μὰ δὲν κάνεις ἐσύ διακοπές;) *Ἀνθεσμένο Κλαράκι* (περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου·) *Παντ. Μαρτ.* (ἀκοῦς λέει!) *Κελαϊδίστραν* (ἂς αὐτὴ ἡ ὀστρακιά! εἶσαι τώρα ἐντελῶς καλά;) *Τραγούδι τῆς Λευτεριᾶς* (ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Δωδὲ θὰ μποροῦσαν νὰ μεταφρασθοῦν κι' ἄλλα κομμάτια, μ' ἀπὸ τὸ γερμανικό, ὄχι ἀπὸ τὸ πρωτότυπο; Τὸ ἄλλο θὰ δημοσιευθῇ.) *Παπακώστ.* (τὸ ψευδώνυμο δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ μυστικὸ ὅταν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κάτοχο κι' ἀπὸ τὴ Διάπλαση, τὸ ξέρῃ κι' ἄλλος ἕνας·) *Ἑλληνικὸν Πόδον* (βραβεῖον ἔστειλα· νὰ σοῦ ζήσῃ ὁ ἕνατος ἀδελφός·) *Βοσπορίδα* (ἐλήφθη·) *Τιμημένο Ἰουφάκι* (νὰ τὴν δημοσιεύσω ὄχι, νὰ τὴ διαβάσω μόνο·) *Σμυρναῖκο Ἀκρογιάλι* (ἔστειλα· τώρα δὲν δέχομαι διηγήματα·) *Καλλίφωνο Ἀηδονράκι* (καλὴ εἶναι, μὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ καλύτερη·) *Γ.Δ.Βορ.* (πάλι; μὰ δὲν ἐπιτρέπεται χωρὶς ψευδώνυμο· θέλεις νὰ μοῦ ποῦν ὅτι κάνω ἐξαιρέσεις;) *Μακεδόνα Πρόσκοπον* (εἶδες λοιπὸν ὅτι βιάζεσαι;) *Ναδίαν* (σὲ περιμένω·) *Τεύθραν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) *Σβένιζον, Λευκον. Αἰγιαλόν, Βοσπορίδα, Μικρασιατ. Ἕνωσιν, Ἀσπρολούλουδο, Αἰγοποταμίτην κλπ. κλπ.*

Μπερτίνι, Κωνσταντῖνον Παλαιολόγον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ).

Ἀκρογιάλι, Βαρωνίδα, Χαῖρε Βόσπορε, Σίβυλλαν, Φιλύραν, Βελζεβούλ, Κορφιάτοπούλαν, Καβίραν (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἄνοιξα μετὰ τὴν 12ην *Αὐγούστου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν *Αἰγύπτῳ* καὶ *Κύπρῳ* Συνδρομηταὶ ἠμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Ταμπέζης Ἀθηνῶν ἢ Τραπέζης τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 181ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἰουνίου—Αὐγούστου. Αἱ λύσεις δέχεται μέχρι τῆς 5 Νοεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.

509 Λογοπαικτικὸς Δεξίγριφος

Ἀρά γε ὅ,τι σοῦ ζητῶ
Θὰ τὸ εὕρῃς μὲ τὴ βία
Ἢ μὲ τὸ καλό;
Θέλεις κι' ἄλλο νὰ σοῦ πῶ;
Βίσκεται εἰς τὴν Ἀσία.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Γ. Καλφαρέντζου

510. Συλλαβόγριφος

Ἂν τὸ πρῶτο μου ρωτήσῃς.
Γρῦ δὲν ξέρει νὰ σοῦ πῇ...
Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερό μου
Εἶναι ἁπλῶς τὸ γράμμα πί.
Τὸ δὲ σύνολον ἐρίγωνει...
Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς γλυτώνῃ!..

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Οὐρανοῦ

511. Μεταγραμματισμός

Ἡ ρευστὴ φωτιά, ἀλλάζω
Ἕνα γράμμα μοναχό
Καὶ τὰ ἄλλα τῆς τἀφίνω·
Καὶ μιὰ λέξη τότε βγαίνει,
Ποὺ γιὰ νὰ σοῦ τὴν εἰπῶ,
Κάτι πρέπει νὰ σοῦ δίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Οὐρανοῦ

512. Αἴνιγμα

Νῆσος ὡραία τὸ θηλυκόν μου
Ἄνθος εὐῶδες τὸ οὐδέτερόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἀγγέλ. τῆς Ἐλευθερίας

513. Τρίγωνον

******* = Ἐπιστήμη
****** = Βελκ. Κράτος
***** = Ἀριθμητικόν
**** = Πολεμοφόδιον
*** = Μέτρον
** = Ἄνθη
* = Φωνῆεν.

Καὶ καθέτως τὰ ὑλικα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόπαιδος

514. Ἐπιγραφή

Γ Ν Α
ΑΑΩΓΗΔΑΠΛΣΝ
Π Ι Ι

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλ. Δ. Σακελλαροπούλου

515—517. Λογοπαίγνια

1.—Πλοῖον ὅλος δὲν κέγει ναί;
2.—Πλοῖος ἐθνομάρτυς παίζεται;
3.—Πλοῖος ἑλληνικὸς παιγνῆ τρώγεται;

Ἐστάλη ὑπὸ κῆς Ἐλληνίδ. τῶν Σκλάβων

518. Συλλαβική Ἀκροστιχίς

Αἱ πρῶται συλλαβαὶ τῶν κατωθὶ ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Εἰρωπαϊκὴν πρωτεύουσαν:

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 2, Ἀκρωτήριον. 3, Ὑγρὸν τοῦ σώματος· 4. Ἀντωνυμία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς

519. Φωνηεντόλιπον

η-εεεεα-ια-οα-α-υοια

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρουροῦ τῆς Ἑλλάδος

520. Γρίφος

ΤΤΤΤ
Τ
Κ' ΤΤΤ — ἑλ — Θ Θ ογ
Τ — μον — Θ Θ
ΤΤΤΤ

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Μουσηγ. Ἀπόλλωνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 23

309. Κάρμηλος (Κάρ, Μῆλος.)—303. Χρυσὰ-φυιά.—304. Κῆπος-κόπος.— 305. Ἡ Σελήνη, τὸ σέλινον.

306. ΣΠΑΡΤΗ 307. ΠΟΣΕΙΔΩΝ
ΠΡΩΙΑ (ὀπός, σπίνος, ἀδῶ,
ΑΩΟΣ ἵππος, δίδω, Ὠδεῖον, Νέδων.)—
ΡΙΣ 308. Ἕνα καὶ.—
ΤΑ 309—319. Διὰ τοῦ
Η

Υ: Πύλος, Κύπρος, ὑρά, ἄλλος, πύλη.—314-ΜΤΡ-ΧΡ (Μέτρο χρῶ), ΝΡΝ-ΑΓ (Ἀνταρὸν ἀργία), [Μενέλαος, ΤάΡανδος, ΡῆΝος, ΧάΡης, ΡήΓα.]—315. Θεοῦ παρόντος πᾶν ἀπορον πόριμον.—316. Μετὰ Θεὸν ἡ Πατρὶς (μὲ τὰ θε-ον ὑπ' α τρίς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΙΘ'—466)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστ. μὲ ὅλους ὅσοι μοῦ προτείνουν. *Λελὲς*

[ΙΘ'—467]

ΤΡΙΚΥΜΙΑ, γιὰ τὴ γιορτή σου χίλιες θερμὲς εὐχές.

Σμυρναϊκὸ Ἀκρογιάλι

(ΙΘ'—468)

Θλιμμένη Ψαροπούλα, *Ἀγία Τσιγγάνα, Ἄγριε Ἀτσίγγανε*, χρόνια πολλά. *Τρικυμιαομένη Ψυχή*

[ΙΘ'—469)

Εἰμαρμένη, γιατὶ δὲν ἔλαβα ἀκόμη κάρτα σου;

ΓΟΡΓΗ ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ

(ΙΘ'—470)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὁποιον μοῦ προτείνει. *Ἰουδίθ*

(ΙΘ'—471)

Καβίρια, ἔλα καμμιὰ μέρα στὴν πλατεῖα· σὲ περιμένω.

Πολυπόθητος Εἰρήνη

[ΙΘ'—472]

ΗΠΕΙΡΩΤΑΚΙ, ἔφθασα καλῶς· ἀναμένω ὁδηγίας σας.

Μέλλον τῆς Ἑλλάδος

[ΙΘ'—473]

Στὴ γιορτή σου, ΧΡΥΣΟΘΕΜΙ, τὴν ἀγάπη μου... ΦΡΕΝΤΟΣ

[ΙΘ'—474]

Ζῆθι, ὦ Πατρίς, Ἰνδάλμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δυστυχῶς μοῦ εἶναι τόσο δύσκολο... ΦΡΕΝΤΟΣ

(ΙΘ'—475)

Μέσα ἀπὸ τοὺς καμπους τῆς φυρωμένης Λέσβου, ποὺ μᾶς ἔρριξε ἡ προκοπιστικὴ ἐκδρομή, χαιρετοῦμε ἀδελφικὰ τὰ γνωστά μας διαπλασόπουλα.

ΥΠΕΡΗΦΑΝΟ ΕΥΕΕΙΝΟΠΟΥΛΟ
ΜΑΡΙΔΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ
ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΜΙΚΡΑΣΙΑ

[ΙΘ'—476]

Ἀγράμπελη, *Ἀτειτοφορητη*, καὶ τοῦ χρόνου! Ἀνταλλάσσομεν Μ. Μ.; *Ἀσπρολούλουδο*

(ΙΘ'—477)

Εὐκάλυπτε, σὲ ἀνεκάλυψα· εἶσαι ἡ Ἀθηνᾶ Εὐθ. Ἀγγελῆ.

Ἄγνὸς Ἕλλην

[ΙΘ'—478]

Νηρηΐς τῶν Δισσῶν, *Τουφερὰ Παρθένος* ἀνεκαλύφθη. Εὐγε σου! Ἀνταλλ. Μ. Μυστ.; ΑΣΠΡΟΥΛΗΣ

(ΙΘ'—479)

Μονάκριδή μου ἀδελφούλα! Τὰ σύγνεφα ποὺ ἔβλεπες σὰν ὁρίζοντα ξέσπασαν σὲ δυνατὴ βροχή ποὺ καθώς φαίνεται θὰ διαρκέσῃ. Εὐτυχῶς ἐγὼ προστατευόμενος ἀπὸ τὴν ὀμβρέλλα ποὺ μοῦ χάρισες τρέχω γιὰ τὶς δουλειές μου ἀδιαφορῶν γιὰ τοὺς κινδύνους. Μὴ λησμονῇς ὅμως πὼς ὁ μηχανισμός της εἶναι εὐπαθὴς καὶ πολὺ πλοκος καὶ ἂν πάθῃ καμμίαν βλάβη πρέπει νὰ εἶσαι ἔτοιμη νὰ τὴν διορθώσῃς καὶ μάλιστα τοὺς μπαίνουμε σὲ χειμῶνα καὶ φυσικὰ μᾶς ἀναμένουν μεγαλύτερα τρικυμίαι. Περιμένω μὲ ἀγωνία γράμμα Σου νὰ ὁδηγηθῶ.

Εἶμαι πολὺ (;) καὶ Σὲ φιλῶ

Μικροούλη

(ΙΘ'—480)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστ. μὲ ὁποιον μοῦ προτείνει.

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΓΙΑΤΑΓΑΝΙ

[ΙΘ'—481]

Σ' ὅσους καὶ σ' ὅσες εἶχαν τὴν καλὴ ἀφορμὴ θέσῃ νὰ ἀπαντήσουν στὴν πρότασή μου γιὰ ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν καὶ Cartes Postales στέλνω ἕνα ἐγκάρδιο *εὐχαριστῶ*

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΟΠΑΙΟ κ. ὁ

[ΙΘ'—482]

Βερβένια, θερμὰ συλληπητήρια.—*Γλυκειὰ Ἑλληνοπούλα, Φλάμπουρο, Ροδάνθης, Πανελλήνιος Πόθος.*

(ΙΘ'—483)

Ξανθομαλλοῦσα, ἀούκ! χά! χά! χά! ἀφιλότιμον ὄν, εἰ πρᾶγμα! *Πανελλήνιος Ἐλπ*

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς δέκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος, καὶ 24ος.—Ἕκαστος τόμος *δραχ.* 3, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 3,20* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δρ. 3,50* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 25 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄδραπτος *δρ. 10* καὶ δεμένος *δρ. 11*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ *50* ὁ ἄδραπτος καὶ δρ. *1,50* ὁ δεμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *1,50* ἄδραπτος εἴτε δεμένος.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνες) δρ. 8 καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 9.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (μὲ 22 εἰκόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. 5,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) δρ. 2 καὶ ταχυδρ. 2,30.

Ἡ Νίνα (μὲ 20 εἰκόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρομικῶς 5,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον δρ. 0,50 καὶ ταχυδρ. 0,55.

Πρόας ὁ Νικίου (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5,50.

Ὁ Πυρειοπώλης (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5,50.

Ὑπὲρ Πατρίδος (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5,50.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ - ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ — Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.—Τηλ. 11-99 Ἀριθ. ἐντ. 2473